

Wason AP215

Art

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Nhà Quán Vero Dương

T924 +

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

132

Chủ nhiệm, chủ bút :

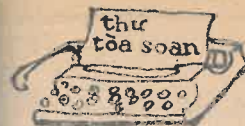
Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÂN KHANG

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

sống, viết và hy vọng

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU I) SAIGON II

VĂN

sống, viết và hy vọng
những bản khoán về sách giáo khoa
ra đứng đối cao
trong rừng mộng tưởng
ngày qua dịu dàng
lá cỏ mong manh
những hạt long lanh
yêu người, ta làm thơ
mơ huyền
sao mơ
cây cỏ vẫn xanh

TUỔI NGỌC
TRƯƠNG VĂN LÂN
NGỌC MINH
MAI THANH
TI TI
ƯỚT MI
TRÁM THỊ DỄ THƯƠNG
TÔN NỮ THU DUNG
KHÔI
TIN
ĐA NGOAN NGOAN

THƠ

jalau. nguyên miên thượng. trấn đức oanh. ngý sơn. hổ miên tịnh

TRUYỆN DÀI

cám ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

MỤC THƯƠNG XUYÊN

nhìn xuống đời ÁI HOA. ÁI NHI HÙNG TÂM. ĐỒNG CHÍ Ý ĐỨC
ngọc thân ái
chạp phở
tuổi ngọc và bạn ngọc

NGỌC
TỔ HỢP KIẾN
TÒA SOẠN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỬ KÊ TƯỜNG. Ý ĐỨC. ÁI NHI. ÁI HOA. NGỌC THÂN ÁI

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 132

Tuần lễ từ 17-5-74
đến thứ sáu 24-5-74

Giá bán 120đ

Sau bốn số trở về đời sống một tuần báo. Tuổi Ngọc nhận được rất nhiều thư của bạn ngọc toàn quốc gửi về khích lệ, cổ vũ và bắt Tuổi Ngọc cam kết không được lùi lại kiếp tạp chí buồn tẻ. Tuổi Ngọc là mỗi ngày, mỗi tuần đã quá muộn, mỗi tháng e rằng cái mầm phân khởi bị nắng đốt héo. Tự nhiên, Tuổi Ngọc được trao một « sứ mạng » dù chẳng bao giờ Tuổi Ngọc dám lộng ngôn khoe khoang mình làm báo vì « sứ mạng ». Đã có Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên chịu trách nhiệm với tuổi ngọc và lãnh cái sứ mạng đào tạo một thế hệ tuổi trẻ lý tưởng. Anh em Tuổi Ngọc chỉ biết hoan hô Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên Thê thôi. Còn như Tuổi Ngọc, bạn làm ơn hiền giùm, chỉ đủ khả năng giải trí bạn, mua vui bạn. Bạn thích nó đẹp đẽ, sạch sẽ. Nó đã đẹp đẽ, sạch sẽ. Bạn muốn nó tuyệt vời, Tuổi Ngọc chưa đủ phương tiện. Đành hứa hẹn. Hứa hẹn và hứa hẹn. Một tư nhân với vốn liếng nhỏ bé giống hệt con én lạc giữa trời cuối đông. Một con én không làm nổi mùa xuân, một tư nhân dù tài, thừa thiện chí cũng khó làm nổi một tuần báo tuổi trẻ lý tưởng, tuần báo kén chọn cả quảng cáo lẫn nhà in. Tuy nhiên, Tuổi Ngọc vẫn ao ước, ngày nào đó, sẽ trở thành một tuần báo, xứng đáng với sự ưu ái của bạn thân mến như một con chim én, ngày nào đó, dư sức làm nổi mùa xuân. Báo cũ, số 128 (tuần báo phát hành thứ sáu, 19-4-74) đã được trả về. Kết quả không mấy khả quan nhưng có thể nuôi sống Tuổi Ngọc vài năm để nó một mình đi trên con đường cỏ thơm của nó. Chúng tôi chẳng ao ước gì hơn là cố gắng giữ sống Tuổi Ngọc, chờ đợi một bình minh tươi sáng. Bình minh ấy, thưở huy hoàng của những báo nhi đồng, thiếu niên, tuổi trẻ; thưở của thiện chí được nâng đỡ tới đa; thưở của công lao được đền bù xứng đáng. Để xã hội đẹp, lành mạnh vươn lên...

NGY SƠN

bài
cho nhỏ
ngày
thi

*Mùa thi đã gần kề rồi đó, nhỏ
(Nhỏ lo năm, ta e ngại đèn mờ)
Những bài thi làm nhỏ bằng môi cười
Ta thật sự trong lòng đau khôn xiết
Ta tưởng tượng nếu nhỏ mà thi rớt
Chắc nhỏ buồn như những lá thu bay
Chắc lệ nóng làm ướt chiếc khăn tay
Như có đạo nhỏ giận hơn ta phải dỗ
Ta tưởng tượng nếu nhỏ mà thi đỗ
(Nhỏ có mình chưa chắc đã hơn ta
Nụ nhỏ cười sẽ rực rỡ như hoa
Nổi sừng sừng ửng hồng trên má đỏ
Ngày thi đã gần kề rồi đó, nhỏ
Ta không thi nhưng hồi hộp lạ thường
Đêm ta nằm cầu nguyện Chúa xót thương
Cho nhỏ đỗ (dù ta người ngoại đạo)*

NGY SƠN

HỒ
MIÊN
TỊNH
vẫy
tay chào
người
em
rất
mới

*Thôi thì giữ làm chi sầu kỷ niệm
Nước qua sông dâu còn thể quay về
Dù sông cạn con thuyền kia cũng vẫn
Nằm bơ vơ trong bãi vắng giữa khuya
Tạ ơn đời xin cho tôi được chèo
Tạ ơn em màu áo trắng trinh nguyên
Tạ ơn nỗi buồn chắt ngát cuống diên
Chào vĩnh biệt ta về sâu đáy mộ...*

HỒ MIÊN TỊNH

những băn khoăn về sách giáo khoa

Cái băn khoăn của người dạy học hôm nay là vấn đề sách giáo khoa, đặc biệt là sách giáo khoa về Quốc văn. Ông thầy vốn dĩ là *khôn vàng thước ngọc* để cho học sinh noi theo, do đó, dù cho cái tinh thần *Nhật vị vi sư, bán tự vi sư* không còn được như xưa nhưng trong mọi sinh hoạt của xã hội, ngành giáo dục tương đối là một ngành còn được sự nể vì, kính trọng. Học sinh nể vì, kính trọng ông Thầy—nếu thật sự có kính—không phải là vì oai quyền, địa vị mà vì cái thiên chức của ông: truyền bá những tinh hoa của tiền nhân cho chúng. Trong lãnh vực của môn Quốc văn, những tinh hoa đó là Nguyễn Trãi, Lê Thánh Tông, Nguyễn Đình Chiểu, Bà Huyện Thanh Quan, Đoàn thị Điểm, Phan Huy Ích, Nguyễn Công Trứ, Nguyễn Du, Phạm Quỳnh... Cái băn khoăn của người dạy môn Quốc văn không phải chương trình dài hay ngắn, tác giả, tác phẩm có đặt đúng trình độ hay không mà, là tài liệu giáo khoa để giảng dạy. Trong chương trình Quốc văn từ lớp Sáu đến lớp Mười một hầu như *tác giả và tác phẩm nào cũng đều có những nghi vấn về giọng họ, năm sinh, năm mất và vấn nghiệp*. Đã có rất nhiều vị quan tâm đến nền văn học nước nhà (và cũng là sự quan tâm cho việc truyền dạy môn Quốc văn cho học sinh), đưa ra những nghi vấn trên báo chí, nhưng rồi *dâu vẫn vào dây!* Đề rồi người dạy, mỗi khi giảng bài cho học sinh cứ nghi ngờ điều mình nói hoặc khi học sinh hỏi về sự *khác biệt* của cuốn sách A và cuốn sách B về năm sinh chẳng hạn thì chỉ đành biết trả lời quanh quẩn không lấy gì làm chính xác rõ ràng cho lắm. Nước chúng ta không có được một Hàn Lâm viện. Đất nước lại trải qua không biết bao nhiêu biến đổi thăng trầm. Sự nghiên cứu để tìm cho ra đích xác một tác giả, một tác phẩm là một vấn đề khó. Nhưng khó không có nghĩa là không làm. *Không nên giảng dạy cho học sinh những cái mù mờ*. Đừng nghĩ môn Quốc văn là muốn nói sao thì nói, nói hươu nói vượn, nói ầu tả sao cũng được (như

kiểu Ông Giáo sư Đan Văn nào đó được *Tuổi Ngọc* đề cập trong số 128 chẳng hạn). Bộ Giáo Dục có một Trung tâm học liệu, có một Ban tu thư (và trước đây lại có một Phủ quốc vụ khanh đặc trách văn hóa). Xin quý vị có trách nhiệm nghiên cứu thật kỹ vấn đề. Văn đề được đặt ra sau khi quý vị nghiên cứu soạn thảo xong là: Bộ Văn hóa Giáo dục và Thanh niên phải có một **BẢN HIỆU ĐỊNH** minh định dứt khoát về các tác phẩm và tác giả có trong chương trình Quốc văn. (Phủ quốc vụ khanh đặc trách văn hóa cũ đã làm được một bản hiệu đính cho tác phẩm *Lục Vân Tiên* của Nguyễn Đình Chiểu rất có giá trị). Và từ đó về sau, bất cứ soạn giả nào khi soạn sách giáo khoa đều phải *căn cứ vào bản hiệu đính của Bộ Giáo Dục*, không thể kéo dài cái tình trạng một sách thì bảo ông Trần Tế Xương sinh năm 1869 (*Giảng văn Đệ tứ* của Xuân Tước — Thâm Thệ Hà trang 153), một cuốn sách thì bảo 1870 (*Việt Nam thi văn hợp tuyển* của Dương Quảng Hàm, *Bài Việt văn kỳ thi Tú Tài* của Phạm Thê Ngũ trang 173), một sách thì bảo Nguyễn Khuyên mất năm 1909 (Phạm Thê Ngũ sđd), một sách thì bảo 1910 (*Giáo trình văn học sử cận đại* của GS. Hồ Đình Child)...v.v.

Sau đây là một vài «*lấn quẩn*» tiêu biểu của một vài tác giả, tác phẩm trong chương trình (người viết chỉ dạy đến lớp chín nên không dám có những thắc mắc đề nghị cao hơn.)

I. TRẦN TẾ XƯƠNG :

A. Năm sinh, năm mất :

1. Sinh 1870, mất 1907 (Phạm Thê Ngũ, sđd)
2. Sinh 1869, mất 1907 (Xuân Tước, Thâm Thệ Hà sđd)
3. Sinh 1870, mất 1906 (Văn học sử VN của Bùi Đức Tịnh trang 240)

B. Tác phẩm :

1. «*Tương tư*» câu 3 :
  - a. Đã từng vui lắm thêm buồn bã (Bùi Đức Tịnh, sđd trang 245).
  - b. Sao đang vui về ra buồn bã (Thâm Thệ Hà, sđd trang 158).
  - c. Đã từng vui về thêm buồn bã (Phạm Thê Ngũ, sđd trang 201).
2. Bài «*Khen vợ*» câu 4 :
  - a. Le te chân vịt buổi đò đông (Bùi Đức Tịnh, sđd trang 242).
  - b. Eo sèo mặt nước buổi đò đông (Phạm Thê Ngũ, sđd trang 176)

3. Bài «*Năm mới*» câu 2 :

- a. Bao ai rằng cũ chẳng ai nghe (*VN thi văn hợp tuyển*, Dương Quảng Hàm trang 180).
- b. Thầy ai mặc rách chẳng ai nghe (Thâm Thệ Hà sđd trang 157)

II. NGUYỄN CÔNG TRỨ :

A. Ngày sinh :

1. Ngày 01 tháng 01 năm Mậu Tuất niên hiệu Cảnh Hưng thứ 38 (vào khoảng tháng 12 năm 1778) - (*Thân thế và sự nghiệp của Uy Viễn Tướng công của Lê Thước và Tâm lý tư tưởng Nguyễn Công Trứ của Nguyễn Bách Khoa*).

2. Ngày 01 tháng 11 năm Mậu Tuất (*Thân thế và thơ văn của Nguyễn Công Trứ của Lê Tâm và Luận đề về Nguyễn Công Trứ của Nguyễn Duy Diễm*).

3. Ngày 01 tháng 12 năm Mậu Tuất (1778) đời Lê Hiến Tôn thứ 30 (*Văn chương chữ Nôm của Thanh Lãng trang 78*)

4. Ngày 01 tháng 10 năm Mậu Tuất dưới triều Lê Hiến Tôn, 1778. (Thâm Thệ Hà, Xuân Tước, sđd).

5. Ngày 01 tháng 11 năm Mậu Tuất niên hiệu Cảnh Hưng thứ 38 tức 24-11-1778 (Kỷ niệm húy nhật Nguyễn Công Trứ của ông Nguyễn Công Huân trên *Văn hóa nguyệt san* quyển 12 tháng 12 năm 1964, trang 1673).

6. Ngày 01 tháng 11 năm Mậu Tuất tức ngày 19-12-1778 (Nguyễn Quảng Tuân tạp chí *Văn Học* số 52 ngày 15-12-1965 trang 18).

Trong 6 sự khác biệt về ngày sinh trên đây, ông Nguyễn Công Huân (phần 5) tự nhận là thuộc giòng họ Nguyễn Công Trứ.

B. Năm mất :

1. Năm Tự Đức 12 (1859) thọ 82 tuổi (*Đại Nam chính biên liệt truyện* và của Nguyễn Duy Diễm, sđd).

2. Năm 1858 thọ 81 tuổi (*VN văn học sử yếu* của Dương Quảng Hàm, trang 395, *VN văn học giản ước tân biên* của Phạm Thê Ngũ trang 389, Lê Tâm sđd viết theo tài liệu của Lê Thước và Nguyễn Bách Khoa)

3. Năm 1858 (7-12) thọ 80 tuổi Phạm Văn Diễm, *VN văn học giảng bình* trang 124, Thâm Thệ Hà sđd).

4. Năm 1858 (7-12) tức 14-01 năm Mậu Ngọ, Tự Đức thứ 12 thọ

82 tuổi (Nguyễn Công Huân, Văn hóa nguyệt san tập 13 quyển 12 tháng 12 năm 1964).

5. Mất ngày 07-12-1859 tức 14 tháng giêng năm Kỷ Mùi niên hiệu Tự Đức thứ 12 (Nguyễn Quang Tuấn, sđd).

111. PHAN VĂN TRỊ :

Năm sinh, năm mất, quê quán :

1. Không biết năm sinh, năm mất, có người nói ông Phan văn Trị người làng Hưng Thịnh, huyện Bảo An, tỉnh Vinh Long và ghi chú thêm: có bản chép ông sinh tại làng Hạnh Thông tỉnh Gia Định. (Xuân Tước và và Thâm Thệ Hà sđd trang 198).

2. Người ta không biết rõ ông (Phan văn Trị) sinh năm nào và mất năm nào. Chỉ biết rằng ông là người làng Hưng thịnh, huyện Bảo An tỉnh Vinh Long (Luận đề về Phan văn Trị và Tôn Thọ Tường của Nguyễn văn Mùi trang 10).

3. Phan văn Trị người làng Thanh Hồng tỉnh Gia Định, sinh 1830 mất 1910 (Văn học sử VN của Bùi Đức Tịnh trang 207, tài liệu giảng dạy tại Đại học Văn khoa Huế niên khóa 1970-1971, phần văn học sử cận đại trang 31).

... v. v.

Trên đây chỉ là một vài trường hợp nhỏ và một vài ý kiến thô thiển. Xin Bộ Văn hóa Giáo dục Thanh niên, những vị lưu tâm đến nền văn học nước nhà, những vị cử nhân, cao học văn chương, những vị thức giả hãy làm sáng tỏ vấn đề để những người có bổn phận dạy có thể truyền bá cho con em những điều chắc chắn. Và xin phần nào nói lên cái bản khoán của mình.

TRƯƠNG VĂN LÂN
(Giáo sư, Huế)

HÃY VIẾT CHO TUỔI NGỌC

- NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA TUỔI TRẺ
- NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA HỌC ĐƯỜNG

VIẾT XÂY DỰNG ĐỂ ĐÓNG GÓP
CHO TƯƠNG LAI

DẠ NGOAN NGOAN
cây cỏ vẫn xanh

Buổi chiều Thùy My vô nhà. Gặp tôi ngay ngưỡng cửa với nụ cười tươi đi trước. Như thường lệ, My hỏi ngay. Sao, có thư anh H đây chứ. Có. Đưa ta xem. Đưa nhà người, dõn hoài. Này, công ta cuốc bộ lội gót ngọc đến thăm, có đưa ta xem không thì bảo. Thôi chứ, đủ rồi. Anh ta bộ anh mi sao mà hễ chạm mặt là hỏi thư. Thôi! My cười toe. Xi và nhau vừa thôi chứ bạn. Nhà người là phu nhân ta thì ta có quyền kiểm soát ngoại giao, nào, hồng đưa thì ta về liền à. Ủ về đi, bộ tưởng... Nói về mà hai đứa vẫn cứ việc ngồi lì trên ghế. Ngó nhau bằng cặp mắt toé...khóí. Nói về sao không về đi. Ta hồng khoái về thì làm sao. Hồng về há. Ủ, hồng về đó. Hồng về thì... thì. Thì sao. Thì ta đưa...bì thư cho coi, còn bên trong là bí mật «tình» sự. Cầm tờ mò! Tôi lấy cho My coi, bao giờ cũng vậy, nó giữ lời hứa lắm. Tin được trăm phần trăm. Cái bì thư lúc nào cũng giống lúc nào, mà My thì chịu khó ngắm nghĩa kỹ lắm.

Kỳ này hơi dơ một chút đó nhe, xếp câu thả thêm tí nữa, dân tem méo xẹo. Chà chà liệu hỗn đó MH, mi đừng chàng này coi chừng vỡ nợ... gì? Bồn cũ soạn lại hoài, hôm nào cũng lái nhai từng đó tiếng, về mua tự điển mà học thêm đi. Có ba tiếng đó xài hoài, chán mở đời! My cầm bì thư lật qua lật lại rồi để trên bàn. Ta biết mi quá mà, có bao giờ nghe lời tiên tri đâu. MH ạ, nhà người phải hiểu rằng những lời khuyên quý báu của ta đều dành cho người đây. Hãy mở mắt ra cho to, hãy vênh tai lên cho rõ.

Bảy năm trung học vẫn trung thành với nhau, mà ngày nay mi bỏ ta ôm cảm sang thuyền khác. Mi xem, anh H có gì hơn ta đâu. Có đời nào ta viết chữ xấu xí thế này, có đời nào ta để mi buồn lây nửa phút. Vậy mà anh H, anh ấy cứ tỉnh bơ ở xa mi hoài, ngó mi mà ta phát rầu. Mi xem, ta mà chép bài cho mi là ta nắn nót. Chữ ta đẹp như tiên, dù có hơi thua chữ mi chút đỉnh. Còn anh H, anh ấy trừ danh quá trời. Mi xem...

Tôi dễ yêu, My nói. Lặng lẽ quan sát My, lâu rồi tôi quên ngẫm nó. My dễ thương chết người. Đẹp quá nữa là đàn khác. Khó có ai tin một người như My mà đèn bảy giờ vẫn solo. Trừ tôi. Chúng tôi hiểu nhau, rõ như hiểu bàn tay mây ngón. Chúng tôi chơi thân nhau khá lâu. Trong lớp gọi là đôi uyên ương. Tôi tóc dài nên phải nhường My làm phu quân. Nó hãnh diện về điều này lắm. Cuối năm 12, tôi rớt, học lại. My đổ vào sự phạm, tưởng nó lia tôi trước, nhưng không, H đến với tôi như một tình cờ. Anh là một người lạ của thị xã. My không mấy bằng lòng về điều này. Mặc dù nó không ác cảm gì với H. Lập luận của My thật đơn giản. My thích nhìn thấy tôi sung sướng. Mà từ ngày yêu H, xa H, tôi không khỏi có lúc nhớ anh bắt chột. My nhận ra điều này và nó kết tội H, anh làm tôi buồn.

My còn có tài vật và khoa bói toán nữa. Chữ ký, bói bài, bói chỉ tay... vân vân. My đòi coi nét chữ ký anh H. Tôi chiều ý nhưng nó chỉ muốn coi phong bì. My bảo My không muốn xúc phạm đến nội dung mỗi tình khả kính của tôi. Cũng được đi. Và tôi đã chịu khó ngồi yên lặng nghe nó long trọng tuyên bố về anh H, một người mà My chưa hề diện kiến. My chê anh H dón dập, My chê anh tôi tâm mật mũi. Chữ viết thế này thì thuộc loại lười, cầu thả đây...gi, gi nữa. My chê một cách vô tội vạ và tôi ngồi chịu trận. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, tôi chưa hề nghe My khen một người con trai nào nào thật sự. Được điểm này lại mất điểm khác, My xinh, con trai theo My không nhiều nhưng cũng đủ nhốt không hết trên mười đầu ngón tay. Không phải là My khó tính. Tôi nghĩ là tại My chưa yêu đầy thôi.

Một lần, cũng khá lâu. Lại nhà My thầy một tên tu mi ngồi chễm chệ trên cái ghế salon trong phòng khách. Tôi tưởng là đã có kẻ «tiền bộ

(Xem tiếp trang 59)

đời sao mà khổ thế

Bốn báo chủ nhiệm thường hay đùa bỡn với quý vị phát hành sách rằng ông ta sắp in xong cuốn *Đời sao khổ thế*, ông ta mong quý vị phát hành chiếu cò chí tình. Vì ông ta nói như thật nên quý vị phát hành tưởng có cuốn tiểu thuyết nhan đề *Đời sao khổ thế*. Rốt cuộc, câu nói đùa nó vện vào tuần báo Tuổi Ngọc. *Đời sao mà khổ thế* ! Năm tiếng nã nã ai oán này dành riêng cho Tuổi Ngọc. Năm ngừ ngót nửa niên, giấy không thêm tăng giá. Nó tà tà 3330 đồng (cộng thêm 60 đồng chuyên chở) 1 rame (đếm được 500 tờ kể luôn tờ rách hay nhăn nheo). Mới vùng dậy xuất bản tuần báo, chưa qua một mùa trắng, giấy nó nổi giận Tuổi Ngọc, nó leo đọt nhất 4618 (chưa kể tiền chuyên chở) 1 rame. Lạ ghê nơi, từ có Tuổi Ngọc, giấy chỉ biết xung

phong tiền lên, thừa thàng tiền lên ! Đệ nhất chu niên Tuổi Ngọc, giấy 460 đồng 1 rame giá mỗi số Tuổi Ngọc 40 đồng. Đệ tam chu niên Tuổi Ngọc, giấy 4618 đồng 1 rame, 10 lần tăng giá, và Tuổi Ngọc chỉ bán 120 đồng. Ấy là không «thêm» nói tới bạn giấy bia. Ba năm trước, bạn giấy in bia vài ngàn bạc 1 rame, nay bạn ấy 17.500 đồng 1 rame. Nhà báo đánh vật, chạy đua với giá giấy và độc giả mới chịu cảnh «móc thêm túi tiền» chút xíu. So với báo ngoại quốc, sách ngoại quốc, sách báo Việt Nam vẫn rẻ rẻ. Một cái vé tám ở hồ tám An Phú, Thiên Nga mãi tận xa lộ giá 150 đồng (con nít) thì một tuần báo Tuổi Ngọc 120 đồng rẻ, quá xá quà xa. Nếu so giá 40 đồng ba năm cũ, Tuổi Ngọc phải để 400 đồng bây giờ. Vì giấy tăng gấp 10, ăn loát tăng gấp 10. Báo ngày đã tăng 100 phần 100 một lần, thêm 50 phần 100 một lần, sẽ tăng nữa. Báo ngày còn có nguồn lợi

quảng cáo chứ Tuổi Ngọc kể như không «ăn» nổi đồng quảng cáo nào. Vậy thì Tuổi Ngọc ơi, đời sao mà khổ thế! Giá giấy 3330 đồng mi để 120 đồng. Giá giấy 4618 đồng, mi để bán bao nhiêu? Liệu mi gối mình nổi mãi mãi không? Nếu mi để giá 150 đồng, bạn ngọc còn «kham» nổi mi chăng? (ÁI HOA)

chủ nhiệm bản xúc xích

Mông xừ Duyên Anh, từ hôm 6-5 nghĩa là hôm đóng 3000 đồng nguyệt liêm cho Hội Chủ Báo để nhận cái Phiếu Giới Thiệu Mua 240 rames giấy thì rầu rĩ lắm. Rầu rĩ rầu rĩa ra rậm rạp. Rờ rảng rưng rưng rờ rồn rồn rung rinh. Lâu lâu, mông xừ lại lòi cái Phiếu, coi đèn mờ mờ. Ôi chao, 1.108.320 đồng cộng với 14.400 đồng chuyên chở đóng liền một lúc, xoay tiền đâu ra ngay? Mà không xoay ra, quá ngày 16-5 kể như Phiếu vô giá trị. Hồi trước, in sô báo nào mua giấy sô báo ấy. Giờ khó khăn quá, phải mua... dự trữ! Nhà phát hành dạo này kẹt tiền lia lịa. Tiền ứng kẹt, tiền thanh toán cũng kẹt. Nên xừ Duyên Anh bấy trò than thân trách phận. Rồi ngâm thơ Vũ Hoài Chương: *Nhớ thuở chưa có ta đường đi thênh*

thênh. Kịp khi có ta chông gai mông mênh.. Dẫu sao, xừ Duyên Anh vẫn phải lo đủ tiền đóng cho công ty giấy. Ngân hàng Mekong với ông Tổng giám đốc Nguyễn Chánh Lý, một người văn nghệ nhất Việt Nam hoan hỉ gọi xừ Duyên Anh đến, cho vay một triệu để mua giấy. Nhưng xừ Duyên Anh sợ mang nợ, sợ trả lời nên còn ngóng tiền thanh toán của bà «Đại Nghĩa ngân hàng» tức bà thủ quỹ của nhà phát hành Đồng Nai. Bạn đọc thân mến, Ái Hoa và Ái Nhi không dám tả oán đâu, nói vài «mẩu» khó khăn đừng bạn đọc hiểu rằng, làm báo, nhất là báo Tuổi Ngọc, giàu thiện chí chưa đủ, phải giàu tiền nữa. Tiếc thay, những người giàu tiền chỉ lo làm giàu thêm chứ không chịu lo làm công việc tốt đẹp, tiếp tay với xã hội cải tạo xã hội, đào hồ chôn vùi tệ đoan làm ung thối xã hội. Hiểu thế, bạn đọc sẽ tội nghiệp cho bọn Tuổi ngọc, bọn khờ dại, nghèo mặt cứ ham làm báo đẹp, viết báo sạch. (ÁI NHI)

traí trắng sĩ cũng so vai rứt cổ

Thuộc phiện trắng, thuộc phiện đen, cần sa, xì ke... là kẻ thù tồi

nguy hiểm của tuổi trẻ. Nó đầu độc tuổi trẻ hôm nay để tiêu diệt một thế hệ ngày mai. Tiêu diệt luôn cả một giống nòi. Nước Tàu, thế kỷ trước, đã khờ khờ khờ nạn vì trận giặc ma túy. Kết quả ấy là mỗi nhục nhã nghìn đời của dân Tàu, mỗi nhục không thể xóa mờ trong lịch sử Trung quốc. Ma túy đã xâm nhập vào đời sống của tuổi trẻ chúng ta. Và chúng ta đã quyết liệt tiêu diệt, ngăn ngừa ma túy. Xã hội, học đường, gia đình «đoàn kết tiêu diệt ma túy». Cuộc chiến đấu bảo vệ tâm hồn ngọc của tuổi trẻ đã và đang diễn ra sôi nổi. Bằng những biện pháp mạnh: bằng những bích chương khẩu hiệu giáo dục, cảnh cáo. Mới đây, rất nhiều biểu ngữ giăng la liệt khắp đường phố. Điều đó, chứng minh rằng, bài trừ và ngăn ngừa tệ trạng ma túy là công việc của mỗi ngày. Hoan hô nhà nước. Nhưng vì sao tuổi trẻ thích đánh đu với... ma túy? Nhà nước cần tìm hiểu và trị dứt cái nguyên nhân tạo ra sự bệ rạc của một số tuổi trẻ thành phố. Đồng thời tạo ra những cảm hứng mới để tuổi trẻ say mê dân thân, thoát khỏi mọi nỗi buồn bã, cô đơn giả vờ, đem nhiệt tình và lòng tự phụ của mình xây dựng một quê

hương Việt Nam tươi sáng, thịnh vượng. (Ý ĐỨC)

hai cuốn sách tốt của tuổi trẻ

Cuốn thứ nhất: *Bi quyết xin việc làm* của Nguyễn Thanh Trang. Tác giả hiện là Phó khoa trưởng Trường Đại học Kinh Thương Minh Đức. Ông tốt nghiệp ở nhiều đại học Hoa kỳ và đã làm nhiều nghề trong thời gian còn theo học. Thí dụ: thợ hút tóc, thợ kim hoàn, thợ điện... Kinh nghiệm ấy ông không «dầu kỹ» mà viết thành một cuốn sách để giúp các bạn trẻ—nhất là các bạn trẻ trí thức—khởi nghiệp ngành trên bước đường đi xin việc làm. Cuốn sách được nhiều vị Khoa Trưởng, Viện trưởng khen ngợi, coi như một kim chỉ nam của những ai muốn xin việc làm mà mong có việc làm ngay. Sách in trang nhã, giá bán 350 đồng. Cuốn thứ hai: *Những tật bệnh thông thường trong lứa tuổi học trò* của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc. Sách tái bản. In công phu, bìa tiểu thuyết hơn lần trước. Lần trước, Tuổi Ngọc đã có lời giới thiệu. Giá trị của nó ra sao, chỉ cần nhìn vào sự tái bản trong hiện tình giấy má khan hiếm, sách báo bán chậm là rõ. Đồng

thời, Tuổi Ngọc xin giới thiệu đặc san *Đã Dựng* của hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Trung Học Bình Tuy, *Nắng Ngọc*, tuyển tập thơ của nhóm thơ Hoài Mơ và *Hương Hạ* 74, giai phẩm hè của học sinh lớp 12A8 trung học Văn Hóa Saigon.

ông đồ trưởng bảo vệ tuổi trẻ

Tòa Đô Chánh mới ra lệnh cấm chỉ các khiêu vũ trường không mở cửa xuất sáng (ma-ti-nê đó, thưa quý cụ). Chắc ông Đồ trưởng và quý vị chức sắc ở Tòa Đô Chánh đã nhận ra một tệ đoan ghê gớm tại các khiêu vũ trường xuất sáng, nhất là các khiêu vũ trường quảng cáo quyền rũ tuổi trẻ! Quả vậy, xuất ban ngày tại các nhà nhảy đầm thường dành riêng cho khách choai choai, những nam nữ học sinh tròn học đèn quay cuồng theo nhịp điệu chát chình chát chình. Sách vở gấp lại, đút vô túi quần hoặc bỏ vô 'xác'—đi học cũng ôn, đi bát phở cũng ôn—các cậu mợ học trò đi tìm tương lai ở các tiệm nhảy 'giá nước rẻ, đào chùa'. Cảnh tượng đó vô cùng chướng mắt. Khi mọi người quần quật làm việc, đổ mồ hôi xương đồng ruộng, đổ máu trên chiến trường, bọn ham nhảy đầm

là bọn đứ đờn trên tha ma, trên sự thông khổ của dân tộc. Người ta đã viện dẫn nhiều lý do để được nhảy đầm để được cười lúc nhiều đồng loại khóc. Đồng ý những lý do đó. Nhưng cấm chỉ học sinh lai vãng tới các nhà nhảy đầm cũng là một lý do để đồng ý và ca ngợi. Học trò đèn trường, học trò không đèn chõ ăn chơi đàng điếm. Trốn học đi chơi lêu lộng thì phải tước đoạt quyền làm học trò. Nghĩa là, hễ thộp được cậu nào trong tiệm nhảy, yêu cầu các cậu vô quân trường và xin lại các cậu cái thẻ đồng viên tại chỗ vì lý do học vấn. (HÙNG TÂM)

xin ông đồ trưởng cấm thêm một vụ

Gán Tòa Đô Chánh có ba bồn rạp chiếu bóng. Ông Đồ trưởng chỉ cần dạo chơi một vòng, vào khoảng 8 giờ 30 hay 9 giờ, ông sẽ thấy các cô cậu học sinh mặc đồng phục và mặc...tự do, áo thêu tên trường tên lớp đàng hoàng, tụ tập ở các cửa rạp chờ rạp mở cửa để mua vé vô coi xuất đầu tiên trong ngày với giá rẻ. Các cô cậu này ôm sách vở, xách cặp-táp một cách rất

(Xem tiếp trang 64)

khởi □ mơ huyền

Hôm nay tôi mạn phép thưa với quý bạn một câu chuyện có cái để tài cũ rích, cái để tài đã có biết bao nhiêu quý vị đồng cảnh ngộ với tôi khai thác từ mấy năm trước, và có lẽ còn tiếp tục mấy trăm năm sau.

Thưa quý bạn, đó là để tài *cận thị*.

Khô nổi nếu không bày tỏ nỗi căm phẫn của mình ra trang giấy, thì âm ức ghê lắm. Và lại, bài này tôi ưu tiên cho các chư vị đã lỡ nhìn cuộc đời với đôi mắt hư hư, ảo ảo. Các vị này lật báo ra, thấy để tài *cận thị* chắc chắn phải chiều ngay đôi mắt *cận thị* vào, không tránh được. Các quý vị khác, muốn tò mò xem xét nổi lòng những người *cận thị* ngày ngày vẫn sống quanh các bạn—ngay cả thầy cô các bạn—ra sao thì cũng có quyền ghé đôi mắt lạnh lặn vào, không sao.

Nãy giờ nói dông dài, bây giờ tôi phải vào đề ngay bằng những chữ in nghiêng: *Tôi vừa đánh mất kính!* Thật là đại đột, ngu ngốc, cái thằng tôi khôn nạn. Tôi đã lầm bầm nguyện rủa mình bằng những danh từ ác liệt đó hình như đèn năm trăm ba mươi một lần rưỡi khi tôi khám phá được cặp kính cận thân yêu đã không còn ở bên mình. Cũng cần thưa với các bạn rằng tôi chỉ là một tay đeo kính tài tử. Nghĩa là tôi cận không nặng lắm, chưa tới hai độ, xem sách và nhìn cảnh

chung quanh vẫn được, chỉ có nhìn bằng chép bài và xem phụ đề Việt ngữ trên màn ảnh là tôi thực sự mơ huyền...mơ !

Những lúc thường không ai biết tôi cận thị, chiếc kính thân yêu được tôi ứu ái nhét vào túi quần luôn luôn, chỉ thỉnh thoảng tôi lấy ra đeo một lúc cho bà con chiêm ngưỡng chơi. Vì tôi tuy ghét cay đắng bệnh cận thị, cũng phải công nhận «khuôn trắng» của tôi sáng rõ và trí thức hẳn lên lúc gắn cặp kính gọng đen vào. Bàn về gọng, tôi xin xen một chút quan niệm của mình rằng tôi chúa ghét kính gọng vàng mà một số bà con vẫn mơ ước, gọng vàng trông già đi, lại hơi cái lương.

Ồ ! Tôi lại đồng dài rồi. Tôi vẫn mắc phải cái tật trình bày ý tưởng của mình hơi nhiều, kể cả ở trong lớp Chao ơi ! Các bạn không nên bắt tôi nói gì thêm về khoản trình bày ý tưởng hơi nhiều ở trong lớp. Trờ lại vấn đề, chủ đích của tôi về đoạn văn trên là tôi không luôn luôn đeo kính, vì thế từ lúc cận thị, tuy không lên độ, tôi đã thay kính bốn lần ! Lần thứ nhất, tôi làm gãy gọng, vỡ kính, lần hai lần ba mất, và lần này lại mất. Quý bạn có thể tưởng tượng được nỗi giận dữ và thất vọng của mẹ tôi, khi hay tin lại sắp phải sắm cho tôi cặp kính thứ năm ? Thật là một thằng vô tích sự !

Nguyên nhân việc mất kính như thế này, hằng ngày tôi đi học với một chồng sách ở trên tay, cặp kính thân yêu dặt ở túi quần. Mỗi khi chuông reo tan giờ học, tôi đều quơ xuống học bàn lôi chồng sách bên dưới và về thẳng không cần xem xét lại. Vì tôi luôn giắt kính ở túi quần. Khôn nổi, tôi lại vừa may một cái quần thật chặt ở mông, tuy có túi, nhưng chỉ để làm cảnh, nếu tôi đút kính vào, hoặc là... quần rách, hoặc kính bể (!) Tôi đành để kính dưới bàn. Và hôm ấy, cái hôm thứ bảy đau khổ ấy, tôi quên tay vỗ lầy chồng sách và chạy vội ra khỏi lớp một cách hân hoan. Nếu nghe được, chắc tôi đã nghe cặp kính gọi tên tôi và khóc : «Đừng bỏ em một mình, đừng bỏ em một mình, trời lạnh quá, trời lạnh quá...» Nhưng hồi ôi,tiếng chuông tan học đã át mất tiếng gọi quý giá ấy rồi.

Bây giờ, quý bạn có thể tưởng tượng thêm được cái nỗi xôn xao, xáo xác của gia đình tôi, nhất là tôi và em tôi, khi hay tin cặp-mắt kính-cận-thân-yêu vừa mới đi lạc. Ở đây, tôi xin mở đầu ngoặc đề giải

thích vì sao lại có một nhân vật thứ ba, thằng em láo cá của tôi, đặt đầu chân chim vào « bài văn tẻ cho cặp mắt kính » này. Chả là nó đang ao ước đi xem một phim khoa học giả tưởng rất hay trong tuần, nhưng chia buồn cùng nó, thằng này nó học «bê» quá, ba mẹ tôi cảm không cho đi. Thế là nó ga :

— Con tìm được kính cho anh Khôi, tôi nay bỏ mẹ cho con đi nhé, nhé !

Mấy lần trước, đôi kính của tôi suýt mất mấy lần, nhờ tính láo cá, nhanh nhẹn, nó đều tìm được. Lần này, vì không chắc có phải để ở trường không, tôi và nó sục sạo, moi móc, dò tung cả lên, mà vẫn bật tằm. Mặt nó buồn thiu (những lúc này tôi thấy nó dễ yêu nhất, vì ít khi nó chia buồn cùng ai) Tôi lại không thể trở lại trường vì mãi gần tôi, định xem tivi, tôi mới sực nhớ đến cặp mắt kính. Rõ bạc bẻo ! Tội nghiệp cặp kính thân yêu quá ! Giờ này em vẫn còn nằm im trong học bàn lạnh lẽo. cô đơn, hay em đã lọt vào tay tên oắt con tiểu học nào rói ? Cặp kính cận vốn là món đồ chơi thích thú và hấp dẫn đối với các đảng không cận thị. Dù không đeo được, các đảng này vẫn thích sờ mó, ngắm nghía, đeo thử và cảm nhám làm của riêng, một khi chủ nhân của nó đã «khuất bóng». Kính bây giờ mắc lắm, cả gọng, bao, mắt kính, tiền thứ bác sĩ cũng chém tôi mất hơn sáu ngàn. Riêng các đảng tỉ phú, chơi thứ delux, gọng vàng giá tiền càng cao nữa.

Tôi hôm ấy, tôi nuốt hận nhìn cả nhà đi xi-nê (các bạn chớ ngạc nhiên, cặp kính của tôi không đủ sức giữ cả nhà ở lại chia buồn cùng chủ nó.) Tôi tự an ủi :

— Càng hay, tối nay mình có dịp duyệt đàn.

Thường ngày ít khi tôi ở gần bên cây đàn được lâu, cặp kính—nguyên nhân gián tiếp—đưa đến các mục giải trí như xi-nê, tivi, đọc truyện... chiếm của tôi khá nhiều thì giờ. Thế là tôi hằng hái ngổ vào đàn. Nốt nhạc vẫn còn nhìn được.

Tôi lăm, bạn ạ. Chỉ đàn sương sẽ một lúc, mắt tôi bắt đầu mơ huyền, các nốt nhạc biến thành hai, ba lớp chồng lên nhau. Đôi mắt đờ ờng, cay sè, tay tôi bầm phím loạn cào cào. Tôi tức quá, đàn đi đàn lại. Vì đàn nhiều quá, các đầu ngón tê cứng cả lại, tôi không điều khiển

được nữa. Và tôi tọng một cái "rắm" vào cây đàn, mảy chục phím cùng vang lên một lượt, như tiếng gào của lòng tôi.

Từ đó đến tôi, tôi qua những giờ phút trống trải, vô vị. Mọi người đi hết, căn nhà vắng vẻ lạ thường, thỉnh thoảng có tiếng đồng hồ điểm giờ, kêu "bong, bong, bong."

Thật nản quá! Từ ngày cận thị, tôi thiệt hại rất nhiều, nhất là về mặt tình cảm. Tuy vẫn nhìn chung quanh được, nhưng những người ở hơi xa một chút, tôi chỉ biết người đó có cái mặt trắng trắng với mắt mũi, không thể nhận ra ai. Nhiều khi người quen thấy tôi, cười hay ra đầu với tôi, mặt tôi vẫn lạnh như tiền. Đó là đỡ, trường hợp tôi nhìn ở xa, thấy một người quen quen tôi bèn hăm hở tiến lại:

— «Ê! Đạo này ra sao? Mậy?» Kèm theo một nụ cười đầy tình cảm. Thế nhưng tôi thấy người ấy nhìn tôi bằng đôi mắt vô cùng tròn trịa, cười gượng gạo và đi thẳng. Chào ôi! Thế cho nên từ ngày cận thị tôi vẫn bị mang tiếng tự phụ, vô duyên và nham nhở.

Thưa quý bạn, viết đến đây thì mắt đã mỏi, sức đã tận, mặc dù cặp mắt sáng sủa, lành lặn của tôi vẫn trông rõ. Vâng, tôi trông thấy rõ. Tôi không cận thị. Tự nãy giờ tôi chỉ phịa chuyện để quý bạn đọc cho vui thế thôi chứ tôi không hề cận thị bao giờ!

Xin dừng bút và kính chào quý bạn.

KHOI

ĐỆ TAM CHU NIÊN
SỞ BÁO LINH ĐÌNH
NHẤT TRONG NĂM

TRONG RỪNG
MỘNG TƯỞNG

MAI THANH

Lúc tôi học xong bài vở thì đêm đã khuya. Đêm mùa hạ mà trời hơi lạnh lạnh, cái lạnh dịu dàng của những ngày lập đông. Lam Nghi khoác vào người chiếc áo dày ve sấu rỉ rả của nó và nói: «Đúng là ngày tháng hạ khi không trời trở rét, Hạnh Chuyên nhỉ?» Tôi nhìn Lam Nghi mỉm cười, con bé đôi khi cũng có những tư tưởng hay hay. Nhẹ mớ cửa phòng, tôi bước ra balcon. Tôi nay, trời thật nhiều sao. Ngược nhìn lên khoảng không mù mù tối, mơ hồ tôi thấy một nổi quạnh hiu nào đó vây quanh mình. Nổi quạnh hiu của những đêm thật khuya, ra ngồi ngoài hiên vắng, nhìn những vì sao nhỏ chuyện trò trên cao để thấy lòng buồn hiu hắt. Và, đôi khi là những giọt nước mắt mong manh chọt vỡ ra trên má. Hình như người ta vẫn thường nói, mỗi người đều có một vì sao định mệnh. Có thật thế không nhỉ? Nhưng tôi cũng chọn cho mình một vì sao. Người ạ, một vì sao nhỏ nhoi lạc lõng ở cuối trời mà Lam Nghi vẫn thường bảo: «Vì sao của lạnh lùng cao ngạo».

Đứng như thế, một lúc lâu, trong cái hiu quạnh lặng thình của bóng đêm tôi nghe lạnh ướt đôi vai, định quay về phòng thì nghe tiếng Lam Nghi:

— Hạnh Chuyên đó hồ?

Tôi đáp nhỏ: Ừ, Nghi học bài xong rồi à.

— Có học gì đâu, ngồi nghĩ vẩn vơ không thôi.

Tôi nheo mắt cười : Có hình bóng nào phảng phất trong ý nghĩ không ?

Nghi cười. Tiếng con bé cười giòn tan trong đêm vắng.

— Có chứ, nhiều nữa cơ Chuyên ạ. Bờ này, mẹ này, Chuyên này...

— Và cả anh chàng Khoa nữa nhĩ ?

Nghi im lặng, con bé ngậm vài sợi tóc ngang bờ môi. Tôi ngược lên bầu trời trong veo, bỗng đứng bất gặp một vệt sáng băng thật nhanh rồi tắt lịm. Một vì sao vừa đổi ngôi, tôi thì thầm với Lam Nghi và nghe lòng buồn vô cớ. Một vì sao đổi ngôi. Không biết, trong đời sông này, một ngày có bao nhiêu người đã lia bỏ cuộc ?

Có tiếng dép nhẹ nhàng và tiếng mẹ hỏi : Chuyên, Nghi chưa đi ngủ à. Đi ngủ đi các con. khuya lắm rồi.

Tôi đáp nhỏ : Vâng, tụi con đi ngủ. Chúc mẹ ngủ ngon.

— Ừ, nhớ đóng cửa sổ tối nay trời hơi lành lạnh.

Chúng tôi vâng nhỏ rồi đi về phòng. Lam Nghi hôn nhẹ má tôi nói nhỏ : «Chúc Hạnh Chuyên ngủ mơ thầy chàng.» Tôi cười với Lam Nghi và nghĩ thầm, chắc tối nay tôi mất ngủ vì những ý nghĩ đầu đầu.

Đèn gần sáng, trời mưa nhỏ nhỏ. Tôi lười lỉnh nằm trong chăn ấm cho đến khi Lam Nghi vào gọi. Con bé nhìn tôi cười cười : Tưởng Chuyên ngủ quên, ai ngờ công chúa đang nhớ lại giấc mơ tuyệt vời đêm qua. Tôi choàng dậy, gát nhỏ : Khỉ ạ, người ta đang lười. Và sửa soạn đi học.

Chúng tôi đi bộ đến trường. Con đường sáng nay có vẻ tươi mát với hai hàng cây ướt nước. Bất giác, tôi nhớ đến hai câu thơ của Bùi Giáng : *Cây lá bên sông sông từng lữa. Sánh đôi nhau như ứa lệ ngàn ngàn.* Nghĩ thế và nghe xao xác trong tim nhỏ. Một chút gì vui vui hòa lẫn muộn phiền.

Tan học ra, tôi đứng đợi Lam Nghi ở cổng trường. Con bé lúc nào cũng có vẻ từ tốn khoan thai làm tôi hay trêu nó : *Em không dám đi mau, sợ chàng chê hấp tấp, sợ gian nan không giàu.* Cho đến khi sân trường vắng lặng, không còn bóng dáng của những tà áo xanh mơ, Lam Nghi mới ra.

— Chuyên đợi Nghi lâu không ?

— Không lâu đâu nhưng hình như tóc Chuyên đã dài thêm một chút.

Nghi cười và đưa cho tôi một đóa hoa lẫn lộn các loài hoa dại. «Phần của Chuyên đó.» Tôi đón lấy đóa hoa và suy nghĩ vẩn vơ. Hình như những loài hoa dại cũng có những vẻ đẹp của riêng nó. Vẻ đẹp của khiêm tốn và đơn sơ.

Buổi trưa, tôi ngồi trong phòng nhìn băng quơ ra vườn. Nắng hôm nay sao vàng óng ả, nắng làm tôi nghĩ đến những giải lụa vàng của các cô thiếu nữ giặt lụa bên sông. Có tiếng chân nhẹ nhẹ phía sau.

— Chuyên ơi, có chuyện gì vui lắm.

— Gì vậy ?

— Anh Toàn nhờ Ca Dao đưa thư cho Chuyên.

Lam Nghi đưa cho tôi một phong thư dán kín, phía ngoài là giồng chữ nhỏ : «Mền gửi Hạnh Chuyên». Tôi xúc động đến lặng người. Ôi, phải chăng Toàn đã trở thành cái bóng hình của suốt cuộc đời tôi, trong một ngăn kéo nào đó của tâm tưởng.

Bữa cơm chiều, Lam Nghi hỏi ý kiến bố mẹ về việc chọn ban năm tới. Bố bảo : Tùy ý thích của các con. Bố không cầm cân một điều gì miễn là đừng sai với năng khiếu của mình. Và lại các con đã lớn, bố không mong ước gì hơn các con được sung sướng, hạnh phúc... nhất là sau này khi yêu thương ai. Câu nói của bố làm tôi xúc động, Lam Nghi khẽ chớp chớp đôi mắt mà tôi cứ tưởng nổi tiếp theo sẽ là những giọt nước mắt. Mẹ có vẻ hiểu con cái hơn, mẹ bảo Lam Nghi nên học ban C. Tôi nói với Lam Nghi : «Mẹ định cho Nghi học ban của những tâm hồn có chiều sâu đấy.» Lam Nghi cười, trêu tôi : «Chắc em nên theo Chuyên, học ban A nhưng mê làm giáo sư Việt Văn.» «Coi chừng Nghi sẽ chóng mặt vì những con số. Hồi kể yêu đuôi và mơ mộng, ta khuyên em nên học ban C.» Nghi nghinh mắt ngó tôi. Tôi mỉm cười đọc nhỏ những câu thơ quen : *Tôi muốn vì mắt em như hai vì sao chưa có ở trên trời, vì sao ngủ muộn hơn sao hôm, dậy sớm hơn sao mai.*

Buổi tối trời buồn hắt hiu. Tôi ti tay lên khung cửa sổ nhìn ra vườn. Rồi tự dưng thấy thèm viết quá đỗi, thèm kể về một chuyện gì

đó không đầu, không đuôi vào trang nhật ký. Nghĩ thế, tôi chạy vội lên cầu thang về phòng, nằm dài trên giường hí hoáy viết. Ngực ờ à, em không nhớ có kể về câu chuyện buổi trưa lên trang giấy. Nhưng em biết, bây giờ, em muốn kêu khê một cái tên quen thuộc trong tâm nhớ. Toàn ời.

Vào lớp, Tiểu Phượng cho tôi một cành hồng nhưng đỏ thắm tuyệt vời. Tôi muốn kêu lên, cảm ơn mi nhiều nha Phượng, nhưng chỉ im lặng siết chặt tay bạn mà nghe mềm một góc tim. Phượng nhìn tôi thân ái :

- Ta nhớ mãi ông anh mới chịu mua hộ đó.
- Dễ thương quá Phượng ời.
- Ta hay hoa ?
- Cả hai, tôi vờ chớp mắt, nhưng có lẽ mi xinh hơn nhiều vì

mi là một đóa hoa sồng.

Phượng vuốt má tôi, mi bắt chước ai mà nịnh khéo ghê Chuyên ời.

Cả buổi học tôi nôn nao, niềm vui đang rộn ràng trong lòng. Nghĩ đến những thương yêu bè bạn dành cho mình, đến hình ảnh nhánh hồng thắm nghiêng mình trong chiếc lọ thủy tinh cổ cao trên bàn học mà xúc động lạ lùng. Mai này, nếu tôi yêu, liệu đóa hồng đầu tiên có xinh đẹp, quyến rũ như đóa hoa này không ? Ô, nhưng tình cảm giữa tôi và Toàn là gì nhỉ ? Có phải chỉ là bạn như tôi thường nói với Lâm Nghi và con bé đã làm tôi chóng mặt : «Chuyên có biết câu danh ngôn hay hay này không nhỉ ? *Tình bạn dễ trở thành tình yêu nhưng tình yêu ít khi trở thành tình bạn.* » Chao ời, con bé kém tôi một tuổi nhưng có vẻ khôn ngoan hơn tôi nhiều.

Một đôi lán ngồi kể cho nhau nghe những mộng ước mai sau của mình, Lâm Nghi vẫn nhận xét : «Chuyên có vẻ mộng tưởng nhiều quá». Tôi im lặng, không hiểu điều ấy có đúng không nhưng cảm thấy xót xa trong lòng.

Ồi, những mộng ước hiền hòa, thánh thiện của tôi phải chăng chỉ mong manh tựa khói sương, sẽ nhạt nhòa tan vỡ khi còn ngoài tầm tay với.

MAI THANH

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG • QUẢN LÝ : KIẾN NỮ

không biết bơi

Mùa hè đến, sướng nhảy, thế nào chẳng đi tắm biển, nhưng (chữ nhưng quái ác) khổ quá, ta có biết bơi đâu. Đừng lo, chịu khó làm : vòng qua... Mỹ đền Hồ Muối (Salt Lake) tha hồ tắm mà không sợ chết đuối. Hồ Muối đấy... muối (đĩ nhiên) nên sức đẩy rất mạnh, cam đoan nhảy xuống nổi chứ không chìm. Hôm nào đẹp trời bạn thử làm một vòng qua Mỹ đi. (Hôm nào nhỉ ? !).

TN (Nha trang)

đứng chỗ này

Một vị tu sĩ đang đứng tại góc đường, một tên cướp chạy qua và nói với ông :

— Thưa cha, xin cha đừng chỉ hướng con chạy.

Vị tu sĩ gật đầu. Lát sau, một toán cảnh sát chạy đến và một người hỏi ông :

— Thưa cha, cha có thấy ai chạy qua chỗ cha đứng này giờ không ?

Vị tu sĩ bước qua bên trái một bước và trả lời :

— Từ lúc đứng chỗ này, cha không thấy ai chạy ngang qua cả.

TN (Nhatrang)

tháng 7, tháng 8

Như chúng ta đã biết, tháng 7 và 8 dương lịch đều có 31 ngày. Tại sao ?

Xin thưa rằng thì là khi nhà độc tài La Mã Jules César sửa đổi dương

lich ông ta lấy tên mình đặt cho tháng 7 Juillet. Hối đó cứ 1 tháng 30 lại 1 tháng 31 ngày. Trừ ra tháng 2 có 29 hoặc 30 ngày.

Sau đó Auguste, cháu của César lên cầm quyền, lấy tên mình đặt cho tháng 8, tháng tiếp liền với tháng 7—Aout. Nhưng tháng 8 chỉ có 30 ngày. Không muốn kém chú, Auguste liền bớt 1 ngày của tháng 2 (thành ra 28 hoặc 29) để thêm vào cho tháng 8—Từ đó chúng ta có 2 tháng liền tiếp cùng 31 ngày—Tháng 7, tháng 8.

ria dài

Người có bộ ria dài nhất là Méla-thengi người xứ Singapour thuộc liên bang Mã lai — bộ ria ông dài 1m50. Thân nhân của ông rất hãnh diện về bộ ria đặc biệt này nên khi ông mất người nhà cắt bộ ria cho vào 1 cái hộp bạc rồi làm lễ an táng bộ ria một cách trọng thể.

PHẠM THIÊN THU (cóp)

xiệc

Một ông xách valy to gặp ông Giám đốc gánh xiệc xin chỗ làm. Ông này hỏi :

— Nào, anh biết diễn trò gì ?

— Tôi kê đấu trên đe cho người ta nện.

— Trò lạ lắm còn chiếc valy để làm gì.

— Dạ. Đựng thuốc nhừ đầu.

thi

Cô gái đi thi lái xe về mặt buồn xo, bà mẹ thầy thế hỏi :

— Bộ con zót hả ?

— Dạ con không biết vì ông giám khảo chết ngay tại chỗ khi xe con đụng vào gốc cây.

bắn súng mừng nhau

Lệ bắn súng chào mừng Đại Lễ có từ đời Hoàng Đệ César của La Mã. Khi ông thắng trận trở về, binh sĩ trong thành vui mừng bắn 21 phát. 21 phát là lời chơi cờ bạc thịnh hành ai bắt oài lên được 21 thì ăn. Vì vậy con số 21 là chào mừng Quốc Trường hay vua chúa còn chào mừng Đại sứ thì 19 phát hay Lãnh sự cũng 19 phát.

YATH

giọt máu đào

Trong một lớp học thầy đang giảng câu « Một giọt máu đào hơn ao nước lã » bỗng thầy Bi ngủ gục thầy gọi :

— Bi, trò nhắc lại câu tôi giảng

— Bi : Dạ !... Thấy đang giảng câu... Một điều thuốc lã hơn bao thuốc lá ạ !

YATH

trường chạy

Các đảng ày ơi ! Có một vụ « trường chạy » vừa xảy ra tại VN. Thiệt đó. Đứa nào nói láo Trời đánh đi. (Mùa mưa thế như vậy là độc lắm đó nghe). Các đảng ý có muốn nghe tớ kể lại hông ? Sờ là tớ buồn tình nên đi lang thang xuống miệt Gò Vấp, và chứng kiến một vụ trường chạy rất sôi nổi. Ý cha đôi mắt của đảng húi cua sáng rỡ như đèn pha xa lộ kia. Mà quý vị kẹp tóc yên chí. Đã có một đảng nữ nhi cầm roi mây phết vào mông anh chàng « trường chạy ». Bật một mí một xí nha : Vị nữ nhi hết xảy đó chính là... MẢ của anh chàng « trường chạy ». Bật mí thêm một xí nữa : Anh chàng « trường chạy » mới có 5 tuổi hà.

chuyện bên anh

Tướng Anh Wellington ngày xưa được tiếng bình tĩnh và rất gan dạ.

Một hôm chiếc tàu của ông gặp bão vào lúc ông sắp rời quần áo lên giường ở cabin để ngủ. Viên thuyền trưởng bước vào báo cho ông hay là tàu đang chìm và vô phương cứu chữa. Ông Wellington vẫn bình tĩnh bảo viên thuyền trưởng :

— Cám ơn anh đã báo cho biết. Như vậy tôi khỏi phải cời giầy.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ (ĐN)

số sách

Marino Peralta, một người dân Phi Luật Tân bị giam vào ngục tại Manila vì phạm tội giết 6 mạng người.

Một hôm chị vợ vào thăm chồng, đã lén lút đưa cho chồng một con dao dài lưỡi (theo lời yêu cầu của Marino). Không ngờ anh giết vợ tại chỗ với con dao kia rồi tự sát. 6 nạn nhân trước của anh đều là bà con gần.

NGHỊCH NỮ (ghi)

đồng hồ

Ngày xưa đồ dùng để đo thời giờ là 1 cái bầu đựng nước, dưới đáy xoi lỗ nhỏ cho nước chảy, trong bầu khắc dấu để đo thời giờ theo giọt nước chảy cạn lần đèn mỗi dấu gạch là một giờ. Bên bầu có cái giá gắn thế, để hết một giờ ghi một thế. Cũng gọi là Lậu hồ, Đồng long, hoặc Dạ lậu.

TRẮM KHA

thống kê

Theo Sephouse Allais thì nếu đem nối đầu của tất cả tóc nhân loại

trên trái đất, người ta sẽ làm được một sợi chỉ dài gấp 15 lần vòng trái đất. Nhưng làm công việc này có lẽ không có ích gì cho ai cả !

ĐƯỢC T.V. (ghi)

bà mẹ thế giới của thập niên.

Bà Thủ Tướng Do Thái Golda Meir hôm 30-4-1974 đã được quyết định trao tặng giải thưởng 'Bà Mẹ Thế giới của Thập niên' (The Mother of the decade) của hội các bà mẹ Hoa Kỳ. Các người từng được trao giải này là Gonzales Videla, đệ nhất phu nhân Chí Lợi hồi năm 1952 và bà John Glenn, thân mẫu phi hành gia đầu tiên của Hoa Kỳ đã bay vòng quanh địa cầu hồi năm 1962.

TỈ MUỘI ghi

ẦY
ƠI!

VẤN : KV ơi, khi «yêu» người con gái không được nói trước. Mặc dầu có câu «Nam Nữ bình quyền» kia mà. Tại sao ?

HUYNH THOA

ĐÁP : Yêu mà còn phải nói, đó là đề tài của những tờ thư vài trăm năm trước. Nếu dẫn câu «Nam Nữ bình quyền», ta cũng phải cập nhật hóa lối tỏ tình kéo «đề một đề». Có một điều lưu ý : Húi của không bao giờ thích được kẹp tóc tỏ tình, vì hẳn ở thời đại nào cũng thích được đóng vai thợ săn.

Các Công Chúa Tháng Năm hãy biết tới một cuốn sách thơ mộng và ngọt ngào như biển mật ủa võ :

ANH CHI YÊU DẤU

Những chữ viết trên lá cây ngọn cỏ, trên những cánh mây và trên những mảnh sao trời nghìn năm vẫn lung linh sáng.

BÌA TUYỆT VỜI • ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

NGỌC MINH

RA ĐỪNG ĐỐI CAO

Má rất nhớ.

Hãy nghĩ một cách vui về rằng con bây giờ cao hơn và tóc lại cắt ngắn. Tỉ như con là một cái rế, thấy hình dạng tổng quát như vậy là má vui được rồi, đừng xất vụn ép mỏng con dưới dạng phẩu thức rồi bỏ vào kính hiển vi ngắm nghía. Có lẽ sẽ không được đẹp đâu má à.

Đề mà rên thì con có rất nhiều chuyện rên với má nhưng chắc con sẽ kể một ít thôi. Tại hôm nọ, tình cờ con biết được nhà mình có chuyện buồn. Mấy anh chị đều được cho hay, đều được gọi về. Chỉ có con là không hay biết gì hết. Chẳng biết người ra lệnh giầu là ba hay má nhưng mà má phải biết là sau khi anh Đức đi rồi con sốt vùi và dĩ nhiên, có khóc. Thuộc anh cho con ói ra hết tại vì không có viên nào bọc đường hết má à.

Bây giờ con đã bớt, nhưng ho, sao cứ họ mãi ho hoài. Có lẽ con phải tịnh khẩu một thời gian ! Vì chỉ ho bao giờ mở miệng cười hay nói. Tịnh khẩu má biết điều đó quá khó chịu đối với con. Nhưng rồi con sẽ rán. Hồi sáng trong lớp học con thực hiện thử nhưng không mở miệng thì mới tay má à. Tại vì tụi con ba đứa, Đá, Cỏ và Nước xoay sang trò bút đàm sau khi đã dán miệng phía bên trong bằng kẹo dẻo.

A ! Chắc má sắp la ho không được ăn kẹo. Má và O giống nhau ở điểm đó. Má xem, dễ thương biết bao ! Nhưng mà chỉ có một viên thôi má à. Tại vì giữa hộp kẹo ho màu xanh đặt trên vỏ, «tinh cờ» có lẫn vào một chút màu đỏ, con chẳng nhớ rõ mình đã bỏ vỏ khi nào. Hồi xưa con đã lợi dụng cái hộp kẹo ho nấy để bỏ vào lung tung thứ đồ ăn.

Con phải kể gì cho má nghe nữa đây. Có những sáng con vui thật vui, cũng có những buổi con xiêu như một cái bánh bao chiều. Trên bàn học con có ghi câu : «Ra đi mẹ có dặn rằng». Lưng lơ 6 chữ thôi. Con biết ghi thêm cái gì nữa đây hả má. Má có nhớ Quý không, Quý tóc xoắn năm ngoái học 12 B3 với con đó mà. Hôm gặp nhau trong Sài Gòn, Quý có kể : «Bỏ biết không, má tôi dễ thương kinh khủng. Trước khi sắp đặt đồ đạc cho tôi bà cứ dặn đi dặn lại : «Ra đường gặp con gái đẹp đừng có thêm nhìn nha con» má xem có giống Hân Tề Tố dặn dò Trương vô Kỳ không ?

Cũng may là má không dặn con điều đó. Thỉnh thoảng con có ngồi nơi quầy hàng. Và những cảnh - sắc người vật lập lờ trôi qua. Những lúc đang vui vẻ, làm sao còn ngăn mình đừng nhìn mọi thứ. Nói như thế, chắc má đoán ngay cũng có lúc con rầu não người, và những lúc đó sẽ không nhìn thấy gì hết. Thật ra có nhìn mà không thấy. Nhưng không mong được thấy như thuở chạy xoay vòng quanh đèn kéo quân tháng 8 đèn chóng mặt cả người.

Trời vẫn còn lạnh run rẩy cả tim má à. Sang tháng 4 rồi đó. Con có nên đổ thừa nó gây bệnh ho cho con không. Con nhớ hồi mới ra, con «lỡ dại» viết một lá thư rên nhớ nhà, rên lạnh lẽo, rên mưa dầm. Hậu quả là má lo lắng nhấn ra : «Thôi về Sài Gòn học đi con. Có ai ép con ra đó đâu».

Chính vì chẳng ai ép con nên nhiều lúc giữa những người lạ con cứ tự hỏi : «Ừa, sao giờ này mình lại ngồi đây».

Đề trả lời câu hỏi của ba : «Có Love Story nào vui vẻ không, sao chưa nghe con kể ?» con sẽ trả lời sột sắng rắng có, và vui vẻ dễ thương lắm. Địa điểm : American Cultural Center. Thời gian 6g chiều. Con từ cổng bước ra với cuốn sách mới mượn thì nghe ngay tiếng hát của hân : «Này cô em Bắc kỳ nho nhỏ. Này cô em tóc đờ-mi gacson.» Hân bỏ hai tay vào túi quần. Mắt lừ lừ nhìn con. Trông hân dễ thương chết được

Con nói thật đây. Hân cỡ 7, 8 tuổi thôi, thấp thua con cả thước. Má hân phì xuống và hồng hào như hai miếng xoài Ang Ca đã gọt vỏ. Còn biết xoài thì màu vàng nhưng phải nói thề mới thêm cân. Trông hao hao thằng bé Cu Ty, cháu của Phương Mai má à. Rồi má biết hân làm gì nữa không ? Giữa lúc con giơ tay định bế hân lên thì hân lẹ làng rút hai tay ra khỏi túi quần rồi chia mỗi bàn tay hai ngón về phía con, miệng hét lớn : «pằng ! pằng !». Con đã nói là con có thể chết được kia mà. Hai phát trúng ngay tim má à. Nhưng con chẳng được gặp lại hân lần thứ hai. Con chờ một ngấu nhĩ knác mà chắc không bao giờ có.

Con đã kể nhiều cho má nghe về trường lớp ở đây. Có thể kể thêm sự trùng hợp những giấc mơ gần đây của con. Hôm thi con mơ thầy lữ quái yêu dẫu 12B3 ngồi đây giảng đường A. Có hôm ngược lại, những người dự bị 6 ở đây bước ra khỏi cổng P.B.C. Cả hai trường hợp con đều lời cả vì con thầy được con những hai lần. Thật sung sướng nếu ở đâu mình và người khác đều ngắm nghía nhau như nhìn lá hoa cây cỏ. Nhìn cho kỹ, rồi xóa quên để nhìn Động, Thực, Khoáng Tinh vật khác. Cõi tạm cả mà.

Cõi tạm là tên một bài hát con được nghe tác giả đàn và tập cho cả phòng hát lần đầu tiên trong một tiệc trà dễ thương của cư xá Mai Trinh. Một bạn học mới quen của con dất đèn. Người ngồi cạnh con chỉ một câu trong bài hát, khen ngợi. Câu «Tim em người trọ là tôi» là câu hay nhất trong bài. Con thưa : Với tôi, đó là câu dở nhất làm uống cả bài hát. Anh ta nhìn con như nhìn một cái gì kỳ cục nhất anh mới gặp trong đời, và có lẽ cũng đang chú ý thắm trong bụng tại sao lại có con nhỏ mất lịch sự đến thế. Nếu anh ta biết chính con là người năng năng đòi ra thi và học nhưng lỡ đậu rồi lại cứ muốn về. Nhưng anh ta là một người lạ. Và con vẫn còn đấng trí như xưa. «Ra đi mẹ có dặn rằng». Đồi lúc con cứ tạm quên. Những cái tạm quên đó được người khác nhớ kỹ. Thảm chưa !

Con hỏi má «Thảm chưa !» mà con đang cười đây nè má. Mấy lúc con bệnh, o bắt con cứ nước và có người đã đoán trúng phúc con mấy ngày không gọi đầu đó má, đầu con đã nguy trang phủ bên ngoài một mớ mũ len, khăn choàng và cái midi thắm thướt quá đầu gối. Sao con yêu thề cái lời nói trây của mấy người quê trong mình «Trâu bò

mây tầm gọi, mây giầy dép mà cũng cả trăm ngàn một con. Kiếp sau cho con làm con nghé hay con bê cho tiện nghe má. Nghé, bê thôi, không là trâu, bò để suốt đời được lúc thúc chạy theo mấy cái bầu sữa căng của má nó.

Rồi má sẽ thấy công dụng dễ thương của bốn chữ Ngôn Ngữ Bất Động. Nhờ thế mà con không nghe được những tiếng rì rầm sau lưng nếu không được kể lại. Nhưng cũng có lúc phiền, hồi mới vào con có rên giáo sư giảng gì con nghe không ra. Ba nói bộ không ai nói giống ba sao? Thôi đi, ba đời đất này hồi mười chín tuổi, ba ra Bắc vô Nam lên núi xuống biển vào rừng... tiếng của ba lại mây chực tỉnh. Thành thử giữa bao nhiêu người lạ nấy, con chẳng thể nghe họ nói mà bớt nhớ ba với cái âm hưởng hài hước pha trò hầu như bắt cứ lúc nào.

Má biết ở đây bọn cùng lớp con gọi là gì không? Nhão! Hay không nhèo! Và có người nhái theo khi con nói nữa má à. Ô! may là chưa ai nghe lúc con nói chuyện với má. Như thế là con đã cố gắng nói thật cứng ngắc rồi đó má. Má có thấy vui không. Cũng những trò đặt biệt dành như hồi ở Trung Học. Biết đâu người nghĩ ra tên Nhão đầu tiên lại chẳng là chàng Xi-trum, chổng A-míp, chàng Đại Tư Bản, chàng Giấy Khai Sinh, chàng Lucky Luke, chàng Dấu Cù Là, Chàng Bột, chàng Nhu Mô Tích Trữ, chàng Protozoa...

Thời tiết ở đây ngộ ghê má. Mới mưa xòa lạnh buốt trong gân xương đó lại xoay qua nắng như muốn chế tước những miếng não rói của con ra. Con vừa bơi qua một bờ nắng và bây giờ cái quạt máy trong giảng đường A đang vù vù trên đầu con cứ như là sắp rụng xuống vài cánh quạt. Rồi con cũng gặp rất tình cờ những người bạn dễ thương nhưng vẫn là con đi về trường học một mình với một cái cặp đầy ắp thức ăn để con quên quãng đường cũng không dài chi lắm.

Rồi đâu có loảng quăng chỗ nào đi nữa con vẫn không thể ngăn mình đứng nhớ. Qua khỏi Phú Vang một chút, về hướng Thuận An, đánh hơi được cái mùi mặn chát của biển muối, con cứ ngỡ mình là con cá sắp được thả vào vịnh nước cũ. Ra đứng bờ ao, những hỏ đầm cũng giống mọi nơi, con cảm như thắp quá chưa ngóng về quê mẹ được. Nhưng sít trên những ngọn đồi ở ngự viên Thiên An, nhón cả hai gót

chân đứng trên mười đầu ngón con vẫn thấy mình thấp bé thua những cây thông bắt đầu nứt búp, lửa tỏa vươn lên trời những cọng nền xanh, ôi trời, con chỉ thấy cây, mây và những con chim buồn bã. Chín chiều ruột đau là thế nào, con chỉ cảm được một nỗi gì vỡ vụn và thất vọng ngứ, lóc nhẹ đầu đó, ruột và tim.

Nhắc đến tim con phải khoe với má là con có một bộ sưu tập tim của những gà, chuột, cắc kè, cóc, tôm... ngâm formol trong những ống nghiệm nhỏ xíu anh Đức cho con. Ít ra con cũng nên giữ một chút gì ở đây, biết đâu mùa thu tới con chẳng được ra lại. Má có biết là bây giờ chỉ còn một tháng 8 ngày nữa con được về với má hay không?!

NGỌC MINH

THÂN ÁI CÙNG EM NHỎ

dù em như thể hạt sương
còn tôi chiếc lá bên đường lẻ loi
cúi xin ân sủng của trời
hãy cho giọt nắng ngủ vui trăm năm
hồn tôi rộng một chỗ nằm
em ngoan xếp cánh tình ngăn buồn
phiền
nhờ mai nắng xé qua hiên
nhớ đôi vạt áo lụa hiên em xưa
lạnh đời tôi những bóng mưa
chiều ru giấc muộn ngủ hờ vai em
thoảng nghe hương tóc em đêm
là trăm dây đại quần mềm thân tôi
cúi xin em một chỗ ngồi
trong con tim đựng chiếc nói nồng nàn

JALAU

ngày qua dịu dàng

TI TI

CHIỀU IM VẮNG, CHIỀU TÀN TRÊN MẮT TRÊN MÔI TI, RỒI chỉ là khói sương, chiều vút cánh mơ hồ trong tâm tưởng một tí muộn phiền hiu hắt trong nụ cười trông vắng, mắt Ti khép kín với nỗi buồn vơi vơi ở trái tim. Một ngày đã qua là một thay đổi, trông vắng, tôi sẽ chẳng còn gì trên đôi tay gầy khẳng khiu theo nẫu tháng. Thoáng buồn rơi trong mắt, trên môi cười, ngày quanh hiu, héo hắt, ngày là một giòong sông trôi im vắng. Đời sống rồi cũng vắng ngắt, buồn tênh.

Đêm tối trên lối đi, chỉ có màn sương trắng xóa trong đêm. Đêm ngự trị, đêm ngủ bình yên trên hàng thông buồn rữ. Một nhạc khúc buồn mênh mang xa vắng vang lên trong phòng, rồi lắng đọng muộn phiền đầu đó. Ti nghe tê tái, thấy hồn chật ngắt thương đau rã rời. Ngày tháng qua đi trong tìm kiếm xôn xao, như nghe một lời gọi mơ hồ nào ở cõi xa xăm vô tận. Có tiếng cười rạng rỡ nào vang lên nhưng trong nghẹn ngào vỡ tan, để thấy bàng hoàng, ngỡ ngàng trong hồn...

Buổi sáng êm đềm vô cùng, sương trắng còn ngủ quên bên kia đối, buổi sáng lặng lẽ và tươi mát. Buổi sáng ngọt ngào, ngắt ngắt trong tìm hồng thân ái. Thành phố vẫn còn ngủ vùi trong màn sương hoang lạnh, Ti nghe mênh mông hoang vắng ! Ôi ! cả một mùa dài chờ đợi, nhưng chỉ thấy cô đơn giăng mắc trong hồn. Tìm kiếm hoài hình bóng mình giờ nhìn lại chỉ thấy mờ mịt, xót xa. Suốt cả đời tìm kiếm mãi một

bóng dáng mơ hồ nào đó, để yêu thương và được thương yêu như nỗi hạnh phúc tinh cờ tìm thấy, nhưng mà đời sống thì phũ phàng, đời sống cũng lừa đảo đôi gian vô cùng.

Trưa, tà áo trắng quần quýt trước chân, ngôi trường nữ của Ti nằm im vắng trên đồi cao, ngôi trường trông âm đạm và buồn hiu... Nghe xa vắng hoang vu trên từng bước chân đi. Ngày lao xao trong khoảng không mù mờ trước mặt. Con đường dài thênh thang vô tận đi suốt cả đời sống vẫn chưa đến... Hồn chơi vơi trong khoảng đời héo hắt, Ti bỗng nhận ra mình quá lẻ loi trong căn phòng vắng ngắt, trong đời sống và trong tận cùng ý nghĩ hoang vu không ai biết... Ngọn sóng nào vỗ vào tâm tưởng mịt mờ mù sương và từng giọt nước mắt lăn trên nỗi buồn. Ngọn sóng đẩy đưa ru ngủ hồn Ti mỗi mết, tới một bên bờ ngõ ngàng xa lạ, Ti nghe chơi vơi, quờ quạng trong khoảng không mù mờ trước mặt buồn tênh, tím ngắt. Mơ hồ thấy đôi mắt nóng nần, dịu dàng bao phủ cả đời sống của Ti. mái tóc bồng bồng trong gió bóng dáng cao gầy là cả một tinh thần không rời... Suốt đời sống chỉ thấy rã rời tiếp nối, chỉ một đôi mắt mà đánh thức cả tâm hồn mơ màng của mình từ những giấc mơ, chợt thấy đời sống trước mặt ngời sáng một lần nhìn thấy và chỉ một lần, một lần thấy những giấc mơ sáng hồng... Những nhớ mong vu vơ của một thời bồng bồng sáng trong Ti, Ti bỗng nhận ra rằng đời sống của mình sẽ vắng ngắt, sẽ buồn tẻ vô cùng nếu một ngày vắng ánh mắt dịu dàng thương yêu của T.

Đời sống bên ngoài cũng lao xao, mời gọi, như nỗi hạnh phúc tinh cờ mà Ti tìm thấy trong góc tìm hồng... màu nắng lung linh rực rỡ trên đồi, tất cả xin ôm trọn trong vòng tay bé nhỏ của Ti...

TI TI

134 TUỔI NGỌC ĐẶC BIỆT
ĐỀ TAM CHU NIÊN

NGUYỄN
MIÊN
THƯỢNG

nỗi nhớ xa mù

- Người có về bên kia bờ Xuyên Thái
nhấn giùm ta hàng phượng đã tro cành
Tám năm rồi đời bao lần khổ ái
Cơn đau nào làm héo úa tuổi xanh
- Ta đã khắc trong lòng bao kỷ niệm
Thuở ra đi vượn gót bụi di hài
Nhiều khi nhớ như đã tràng nhớ biển
Mây nhịp cầu tre thương chuyện liêu trai
- Không biết bây giờ bên giòng di vắng
Em bé ngày xưa còn bé như xưa
(ta sợ một chiều sóng xô bão loạn)
Và em cũng buồn như những hạt mưa
- Đừng trách chi ta đời hoài dang dở
Từ độ qua sông lòng đã nhuộm buồn
Em đứng bên bờ ngại ngừng hơi thở
Ta trôi giữa giòng nên mãi băng khuâng

- Tám năm rồi lòng thương biết mấy
Buổi về Xuyên-Thái nhớ Xuyên-Long
Giòng sông muôn đời vô tình trôi mãi
Và ta một đời vô ngựa ruổi dong ...
- Bây giờ đứng đây ngó về bên nớ
Bên vắng chiều nào lỡ chuyện dò ngang
Mây nhịp cầu tre gãy tình dang dở
Thôi chờ chi ta một kiếp ngựa hoang ...

ngày xa dầu cuộc tình

Tóc em từng sợi bay nghiêng
Chiều nghe trăm mối tru phiến trong ta
Từ ngày vỡ cuộc tình xa.
Em con chim nhỏ bay qua sông buồn
Nhánh hồn ta rũ khói sương
Khô từng nỗi nhớ chút hương tóc người
Một đời lòng vẫn chưa nguôi
Áo bay dáng mộng giữa trời thu không
Từ khi em bỏ giòng sông
Vội ôm sóng gió trong lòng đại dương
Ta con thuyền nhỏ tợ vương
Neo bờ di vắng xót thương tình người...

NGUYỄN-MIÊN-THƯỢNG

Ớt mi • lá cỏ mong manh

Những buổi chiều, gió buốt lạnh, tôi thường đi dạo quanh những ngọn đồi của thành phố. Nỗi buồn thường vương trên mắt, trên môi. Bỏ quê hương xa gia đình, tôi về thành phố mới để tìm một niềm vui nhỏ. Mong manh, ý nghĩ tôi thật mong manh, tìm một niềm vui hay một nỗi buồn nơi đây? Có lẽ, không bao giờ tôi hiểu được tôi và không bao giờ tôi hiểu được thành phố này. Nó xa lạ với tôi quá nếu mai, tôi rời xa nó, không biết có gì để tôi vương vấn không nỡ. Chiếc khăn quàng cổ làm tôi nhớ đến đứa em gái nhỏ. Có lẽ bây giờ, cô bé đang miệt mài trên những trang vở. Ngày tôi bỏ thành phố đi, cô bé bảo:

— Bước chân anh, có lẽ không bao giờ nó biết mỏi, cũng như đôi mắt anh, không bao giờ vui anh Nguyễn nhỉ? Anh ạ, em vừa đan cho anh xong chiếc khăn quàng cổ đây, chừng nào lạnh, anh lấy khăn ra quàng nhé. Anh đi, chắc mẹ buồn lắm.

Giọng cô bé chùng xuống, nghe buồn như bầu trời của thành phố này. Tôi đưa tay sửa lại chiếc khăn, tôi chợt nghĩ đến ánh mắt của em mình, ánh mắt buồn và thật đẹp. Những bước chân cứ lối tôi qua từng ngọn đồi. Điều thuộc trên môi được thay không biết bao nhiêu lần. Qua làn thuốc, không biết bao nhiêu chiếc lá đang rơi. Tôi tản

mãn ngồi đềm, đềm mãi mà vẫn không biết bao nhiêu chiếc lá. Ánh mắt tôi chợt cô đọng lại, dưới trời, trong gió, một tà áo trắng đang chậm chậm đi lên. Bóng dáng gầy ốm trông thật buồn và cô đơn.

Cô bé đi lên trên đồi, hình như không để ý tôi, có lẽ tôi ngồi ở một nơi khuất mắt cô bé. Cô bé đi lại ngay gốc thông già xéo nơi tôi ngồi, có lẽ cô bé thích ngồi ở đây chẳng? Và lạ hơn nữa, tôi lên đây hơn một tuần rồi mà sao chẳng thấy cô bé, trông cô bé có vẻ quen thuộc với gốc thông lắm mà.

Tôi đèn sau lưng cô bé để xem cô bé đang làm gì. Cô bé ngồi thật im, dáng trông buồn buồn làm sao. Hình như, ánh mắt của cô bé dõi xuống triển đồi mù sương. Chiếc áo len, cái khăn quàng cổ cũng một màu trắng với áo dài làm tôi lầy lăm lạ. Một trái thông khô vô tình chợt rớt trúng ngay đầu tôi. Tiếng động làm cô bé giật mình, quay người lại. Tôi tìm được trong mắt cô bé sự lo sợ, hoảng hốt của chú chim nhỏ. Tôi mỉm cười làm quen:

- Đừng sợ, tôi là người, không là ma đâu.
- Ông làm tôi hết hồn, ông đến từ bao giờ?
- Trước cô bé một ngọn gió.
- Cô bé chợt mỉm cười, nụ cười làm lộ một chiếc đồng tiền ngộ

ngĩnh:

- Ông là người mới của thành phố?
- Sao cô bé biết?
- Vì mới gặp lần đầu à, ông tên gì nhỉ?

Tôi chấp hai tay lại, mắt hướng về phía trước một cách ngịch

ngộm:

- Nguyễn Cầu?
- Không, một trong hai chữ.
- Nguyễn?
- Cô bé thông minh lắm, cô bé tên gì?

Cô bé nguệch ngoạc trên mặt đất hai chữ « An-Chinh ». Cái tên thật dễ thương. Tôi hỏi ngược lại:

- An-Chinh phải không?

Cô bé gục gặc cái đầu xinh xinh. Chiều xuống thật thập, bầu trời càng u buồn hơn nữa. Cô bé đứng bật dậy, quay về phía tôi.

— Chỉnh về, trời tối rồi. Ông Nguyễn về không ?
— Về chứ, ở lại đây buồn lắm, lại lạnh nữa. Thuốc không làm
âm được lòng người.

Cô bé mỉm cười :

— Ông hút thuốc nhiều quá, hại lắm đây.

Tôi cười cười không nói. Bây giờ, hai người đang đi xuống con
độc gập ghềnh. Tôi hỏi cô bé :

— Mai ra đây nữa không ? Ra nhé, tôi ở đây đợi. Cô bé dễ
thương lắm.

Giọng cô bé chột chùng xuống :

— Không ngày mai phải đi rồi, đi về thành phố học, gần hết hè
rồi. Hôm nay tính ra đây để từ già ngọn đời.

Tôi cúi đầu nhìn xuống những viên sỏi lạnh lẽo.

— Buồn nhì, à thế sao mấy ngày kia tôi lên đây lại thấy không
cô bé nhì ?

— Chỉnh đau, mới khỏi đây. Vừa khỏi lại phải xa nơi đây.

— Đừng buồn cô bé, nỗi buồn nào cũng thế, cũng có những
giọt nước mắt, vui đi An Chỉnh ạ. Buồn làm gì, có buồn cũng phải đi !

Cô bé ngược mặt nhìn tôi :

— Ông khuyên Chỉnh đừng buồn, thế sao Chỉnh thấy ông cũng
có vẻ chẳng vui nhì ?

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt cô bé :

— Tôi buồn ? Có lẽ, nhưng tôi buồn thì không sao ! Cô bé buồn
sẽ xấu đi, cô bé phải vui chứ, tuổi cô bé nên vui nên cười mãi.

Cô bé không nói gì, chỉ cúi đầu. Bây giờ là dưới chân đời. Cô
bé nhìn tôi bảo :

— Chỉnh về nhé, ông Nguyễn ở lại vui nhé :

Cô bé quay lưng, bước đi thật chậm. Màu trắng của cô bé làm
sáng một nơi trong bầu trời âm u của buổi chiều. Dáng gầy gầy của
cô bé làm tôi xúc động, bóng cô bé mất dần trong những hàng lá.

Tôi lặng lẽ bước đi trong buổi chiều. Sương đã bắt đầu xuống
nhiều, những lá cỏ mong manh phủ đầy sương dưới chân tôi. Tôi nghĩ đến

(Xem tiếp trang 64)

những hạt long lanh

TRẦM THỊ DỄ THƯƠNG

Buổi tối, đêm thơm như lời nói bạn bè, đêm dịu lắng như lời trầm
ca mùa Hạ, em ngồi loay hoay với mớ bài vở chất chồng, ban sáng
bạn bè chuyền tay nhau những mẫu giấy rời, tháng tư rồi cũng sắp qua
tay mắt thôi. Bạn nhỏ ạ, bây giờ bắt đầu mùa mưa, còn nhớ chút chi
không những câu hát hôm nào ghi vội cho nhau trong giờ học, bạn nhỏ
đang cười thật ngoan và gật đầu thật nhẹ có phải không ? Ừ, câu hát
đáng yêu thế này: «Đôi khi con tim hò hẹn, ngậm ngùi vì một ngày mưa
bắt đầu». Nghĩ ngợi chi không bạn nhỏ của em, bắt đầu mùa mưa, bắt
đầu mùa hạ, lớp học rồi giải tán, bạn bè rồi chia xa, trường học rồi
đóng cửa, có buồn không hỏi bạn nhỏ đầu yêu, năm nay thi vinh
viễn chúng ta bỏ trường mà đi phải không ? Học trò năm thi, tội nghiệp,
bốn chữ tuy ngắn nhưng có tác dụng như một lời đe dọa, như một
nhắc nhở ngậm ngùi, năm thi, bạn bè bảo lẫn nhau, như thế có nghĩa
là chúng ta sẽ chẳng được phép để hôn vợ vãn trong giờ học, có nghĩa
là chúng ta sẽ chẳng còn những dịp tròn học đi rong. Bảy năm làm học
trò trung học có ngắn ngủi quá không, để bây giờ thì bắt đầu hồi tiếc.

Bạn nhỏ ạ, cây hoa Phượng trên đường em đi đã trở hoa rồi, có
phải đó là một nhắc nhở đau lòng đó không, lớp học vắng ngắt bạn bè

rồi thôi chả bao giờ có dịp gặp lại đây nữa. em vẫn còn giữ gìn từng mẩu giấy nhớ, từng trang thư dài gửi nhau trong giờ học. Bực gỗ vẫn còn bóng thầy giáo, bây giờ là một hình ảnh quen thuộc thân yêu và gần gũi, thế nhưng lớp học thì buồn tẻ đến độ chim sẻ thôi không vào lớp để cãi nhau riu rít như xưa. Có nên buồn không hở bạn bè thân ái.

Em viết những câu thơ trong lòng tờ giấy trắng, rồi đẩy sang cho bạn bè bên cạnh, bạn em đọc và mắt bạn em buồn. Thấy giáo có biết chi không, trong những quả tim học trò, giờ chỉ có một nỗi buồn duy nhất, nỗi buồn vì mùa Hạ đến bất ngờ, cô giáo có biết không, năm nay học trò thôi không còn có dịp nào ngồi dưới những dãy bàn ghế thân quen để phóng tia nhìn ra sân mà mơ mộng. Bạn em trách móc em, tại sao lại nhắc nhở mãi về mùa Hạ sắp đến, ừ, bạn ạ, nỗi ám ảnh lớn nhất trong lòng em đây. Năm nay chúng ta thi, bảy năm dài không một lần thi cử, có sợ hãi chi không hở bạn của em, dù sao thì tháng tư cũng đã dần qua, níu giữ được gì bây giờ. Con mưa đầu mùa, hạt nước mưa trong vắt rơi xuống lòng sân, hạt nước mưa buồn như hạt nước mắt bạn bè gửi nhau trong những ngày cuối. Em nhắc nhở bạn bè, có còn nhớ một thuở nào chúng ta trẻ dạ non lòng, hồn ngoan như mắt nhìn cặp sách đèn trường. Bạn nhỏ ạ, có còn nhớ hình ảnh ấy không, xem kia, những phiến lá non vẫy chào mùa Hạ, mau đến thế sao hở bạn nhỏ? Em vẫn chưa nghĩ ra rằng mùa Hạ đến rồi, mùa Hạ đến bằng những cơn mưa sống nước, bằng những bông hoa Phượng đỏ thắm, sau cơn mưa, màu hoa trở nên sống ướt và dị kỳ làm em sợ hãi.

Bạn nhỏ thân yêu của em, bạn nhỏ đang buồn và đang ướt mắt đây phải không, em xin lỗi bạn nhỏ vậy, lẽ ra em chả nên nhắc nhở về mùa Hạ, em biết làm như thế là bạn nhỏ sẽ náo lòng và xót mắt vô cùng. Chúng ta có quá nhiều kỷ niệm để mà nhớ phải không, thế nên những tối ngồi trước bao nhiêu bài vở, em chỉ ưng mỗi một điều duy nhất là tắt đèn, ngồi thu người vào một góc để suy nghĩ vớ vẩn về bạn bè, về lớp học thân yêu, những lúc như thế sao mà em thoải mái lạ lùng. Ngồi trong bóng đêm, em thấy hồn mềm như thế mảnh trăng non ngậm sữa soi sáng căn phòng qua mây chấn song lạnh lẽo. Em như thế đây bạn

nhỏ ạ, em ưng nghĩ những điều vụn vặt đâu đâu, thế nên đôi khi em làm cho bạn bè phải buồn lây vì những ý nghĩ của em.

Bây giờ là mùa hạ, ban sáng bạn nhỏ đã nhắc nhở một câu nói thân quen «*Mỗi người là một que diêm mà trước sau gì cũng một lần bật cháy*». Mùa hạ này chúng ta sẽ lần lượt bật cháy, bảy năm làm những que diêm nhỏ nhoi, bây giờ đã đến lúc bạn bè và cả chính em sẽ loé sáng, một lần rồi thôi phải không bạn nhỏ. Bạn nhỏ đang gật đầu phải chưa, thế nhưng sao mắt bạn nhỏ lại long lanh ướt, những ngón tay chúng ta bé nhỏ quá, thế nên chỉ biết đan tay nhau mà buồn, nắm tay mà tiếc nhớ xót xa. Những bạn đi rong trong giờ học, những lần hát cho nhau nghe trong nỗi thân tình rồi sẽ không còn. Buồn quá bạn nhỏ ạ, em phải nói như thế với bạn nhỏ, là bởi vì em đang tiếc nỗi kỷ niệm gửi lại cho nhau những gì hở bạn bè, thôi xin gửi cho cô giáo một lời thương nhớ, gửi cho bạn bè những chân tình thân thiết dịu dàng của một thời làm học trò mắt sáng môi tươi, và xin gửi đến thầy giáo một cánh hoa Phượng đỏ như màu tim kèm theo một lời chia tay vĩnh viễn. Nay hồi bạn bè, chúng ta chẳng còn bao giờ được lại mặt nhau đây nữa, chúng ta sẽ chẳng còn bao giờ có dịp ngồi cạnh nhau mà chia sẻ từng chút muộn phiền cùng vui sướng, với thầy cô yêu kính, chẳng còn những lần bực gỗ bàn học gần gũi nhau qua bao lời tâm sự. Đường đi còn dài, mùa Hạ đã đến, thôi hãy cười với nhau lần cuối đi hở bạn bè, cho dù môi cười mà mắt ướt long lanh.

TRẦM THỊ DỄ THƯƠNG

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI :

*ngây ngất với nắng vàng, dào dạt với biển cả,
nồng nàn với tình yêu, tuổi trẻ.*

ngày đôi ta mới lớn

TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT CỦA NHẢ CA

VIẾT CHO MÙA HÈ 1974

yêu người, ta làm thơ TÔN NỮ THU DUNG

- Nè Hiền, thầy Nam Du ra sao ?
- Có vẻ hay hay.
- Nói rõ hơn tí nữa.
- Nhỏ có khuôn mặt xinh.
- Tốt quá.
- Và cái miệng đẹp.

Bây giờ thì anh biết rõ ràng rồi, anh vừa yêu, vừa thương Nam Du. Bắt ngờ và độc đáo quá. Vân Muội xưa rồi. Lam Sương đã trở thành quá vãng, chỉ có Nam Du, Nam Du, Nam Du. Cô bé ngộ nghĩnh, cô bé dễ thương. Chúa ơi, anh muốn khoe với tất cả mọi người rằng anh yêu Nam Du ghê gớm.

Đời nhà Hiền, anh phóng xe như bay như biển, chẳng để làm gì cả, chẳng để đến với ai, vì giờ này Nam Du nhỏ nhỏ của anh đang ngồi bí xị trong bàn học với những điều lệ khó khăn cô bé tự đặt cho mình. Niềm vui trong anh vỡ ra như những con sóng nhỏ, những con sóng cứ vỗ về mãi trái tim anh. Tồi nay, trời cũng đẹp chỉ lạ, những con đường rộn ràng xe cộ không còn làm anh nhăn mặt, những cô bé Nha Trang bỗng đứng dễ thương như nhau—đĩ nhiên là cũng còn thua Nam Du của anh một chút. Ôi, Nam Du, Nam Du... cả cái tên cũng

dễ thương nữa cơ trời ạ. Phải chi không phải là mùa thi của Nam Du, phải chi ngày 26-6 chỉ là giấc mộng thì chắc chắn anh sẽ bắt cóc Nam Du cùng lang thang với anh, chở Nam Du xuống nhà tên Hiền nghe hẳn hát những bài quái đản mà hay vô kể, đưa Nam Du xuống phố để khoe với thiên hạ rằng Nam Du nhỏ nhỏ xinh xinh. Phải chi Nam Du có ông bố hiểu hiểu một chút, có lẽ anh sẽ đến thuê nhà Nam Du mà thôi. Những cái phải chi đó làm anh vui sống, làm anh hăng hái và làm anh hy vọng.

Yêu Nam Du. Anh nghĩ mãi cũng không thể hiểu được rằng mình yêu Nam Du hay thương Nam Du. Nam Du 17 tuổi, còn nhi đồng quá đi thôi, còn mê ngậm kẹo, còn mê uống sữa, còn sợ những con zéro tròn vo của ông thầy Anh 27 tuổi, cảm thấy mình già nua ghê quá, anh đã ra đời, đã lăn lóc với nỗi khổ nỗi đau. Anh khác xa Nam Du nhiều quá, anh mê cái chất ngọt quyền rũ của tuổi trẻ, ghiền những hương vị the cay của khói đời và thêm những con zéro tròn trĩnh. Những đóa môi hôn đó. Cô bé Nam Du dễ thương ơi ! Có lẽ anh chưa yêu Nam Du, yêu ai là phải nghĩ đến chuyện xây dựng lâu dài (một mái nhà tranh, hai quả tim vàng thì thơ mộng thật nhưng mà Nam Du đâu có chịu. Cô bé cứ thích đi xe hơi, ở nhà lầu kia, chúa ạ !). Anh cũng biết chẳng bao giờ Nam Du thích hợp với những vai trò làm cảm ấy. Nam Du chỉ là người tình bé nhỏ thôi, hơi cái lương một chút, nhưng đúng y như thế.

Người-tình-bé-nhỏ ! Anh cứ gọi đại như vậy cho nó thơ mộng, dù rằng Nam Du chưa hề biết chút nào về những âm mưu hắc ám của anh. Để lôi kéo Nam Du vào trò chơi ấy, anh sắp sẵn một chương trình quyền rũ đại qui mô : Một lần đi Đại Lãnh, anh chụp một cái hình Nam Du ngồi trên cát, cái dáng bó gối nghênh nghênh thật là đặc biệt, anh sang 2 tầm và chỉ đưa cho Nam Du một, tầm kia anh cất kỹ vào ví và trong một lúc vô-tình-đấy-có-ý, khi trả tiền cà phê, anh hơi đi sát vào mắt tên bạn. Hẳn chụp ngay lấy : Ô, Nam Du đây nè. Anh cười bí mật, không thèm trả lời. Hẳn càng sột ruột hơn : Cô bé cho mày hả ? Dĩ nhiên, không cho sao tao có.

Rồi, anh yên chí là hẳn sẽ phao cái tin đó lên bạn bè anh ai cũng biết Nam Du và cái tin đó hẳn phải chấn động dư luận lắm. Nhưng

đâu có hề chi phải không Nam Du ? Anh cũng « được » lắm chứ bộ, chỉ tội nghiệp cho những tên con trai theo Nam Du đâm ra thất vọng nào nề. Cũng chẳng sao, vì nhờ thế chúng ta có thêm những văn thi si nặng ký, làm giàu cho nền văn học nghệ thuật nước nhà. Cũng ích quốc lợi dân chẵn, phải không Nam Du ? Và, cũng tội nghiệp cho Nam Du. Một hôm thấy vắng những đóa Ngọc Anh trên thành cửa ngõ, cô bé đã nói với anh :

- Tự nhiên mấy hôm nay Âu không đem Ngọc Anh đến nữa.
- Tại Nam Du, ai bảo em cứ lửng lơ, lơ lửng hẳn phải đi tìm

người khác chứ bộ.

Nam Du ngạc nhiên :

- Tìm người khác làm gì ?
- Đề yêu, bộ ai cũng phải chờ đợi em sao.

Nam Du giận lắm :

— Nếu biết hẳn nghĩ như vậy Du đã vứt hết hoa của hẳn vào giỏ rác. Cứ tưởng hẳn thấy Nam Du thích Ngọc Anh rồi đem đến chứ.

Chao ơi Nam Du bé con ! Có ai điên khùng chiều theo ý thích của một cô bé xa lạ không đã chứ. Có ai hằng ngày đem hoa đến tặng cho một người mình không yêu ?

Vậy là nôm ao một tên cây si cỏ thụ, anh nghĩ rằng phải hạ thêm vài ba tên nữa mới yên ổn ngủ trên chiến thắng vinh quang. Nhưng để đến bù thiệt hại cho Nam Du, anh thường ấn cấp những đóa hồng nhung bên nhà cô giáo Tâm đem tặng. Cái tên Âu ngu ngốc, ai lại tỏ tình bằng Ngọc Anh bao giờ đã chứ. Nhất là tỏ tình với một cô bé ngang như cua và nhi đồng quá sức. Anh khôn hơn hẳn, những đóa hồng nhung thắm, để anh nhớ lại ý nghĩa : À, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, màu sắc càng đậm tình yêu càng nồng nàn. Nhất anh rồi phải không Nam Du, khen anh đi cô bé. Rồi cô Tâm cùng nhìn thấy những cây hoa cứng quý bị hành hạ, cô xót ruột lắm, buổi tối cô xích con Louis cạnh đó ; khi anh lên vào, may nhờ quen biết, con vật chỉ hực hực lên mây tiếng đánh hơi rồi im [bật, dẫu có nghe, cô Tâm cũng chá dăm ra, cô giáo chi mà nhát để sợ, bữa nào anh phải làm ma dọa mới được. Nhưng một ngày nào đó, những cây hồng nhung sẽ hết hoa

anh lo lắm (sao anh ngu quá, không nghĩ ra những hàng hoa tươi đầy chợ). Quen Nam Du, anh hay nghĩ đến chuyện lâu dài, vì Nam Du còn bé xí. Anh xin cô giáo một nhánh về ươm. Sao mà anh giống cái ông nào trong bài thơ kia quá cỡ :

« anh nuôi một nhánh hồng
chăm từng bông hoa nở
anh ươm một chút tình
đầy trái tim vừa mở »

anh đang chăm từng nụ đó Nam Du, những đóa hoa như miệng cười xinh tuyệt của em, ôi Nam Du Nam Du Nam Du.

Nam Du có một nụ cười răng khềnh, anh thấy nụ cười La Joconde mim mím và kệnh kiệu quá, nụ cười Nam Du tươi tắn hơn nhiều. Cô bé cười trông giòn như quả ôi, và anh là một tên rất thèm ăn ôi. Chao ơi ! Nếu có tài, anh sẽ họa lại nét cười của Nam Du, chắc chắn anh sẽ trở thành triệu phú trong một thời gian rất ngắn, chẳng cần phải nghiên cứu quyển « làm thế nào để trở thành triệu phú » làm cái quái gì cho mệt. Điều đáng tiếc là anh không phải là họa sĩ, không phải là thi sĩ, không phải là nhạc sĩ, cũng không là bất cứ loại « sĩ » nào mà thiên hạ mê chuộng. Anh chỉ là một ông thầy tầm thường dạy quốc văn cho những lớp 11 ban đêm, như thế có nản không chứ ? À quên, còn một lần nữa anh chưa nói, rằng nếu Nam Du từ chối tình yêu của anh thì anh sẽ là một đạo sĩ suốt đời lang thang để tìm chân lý, chân lý yêu...

rằng xưa có gã từ quan

lên non tìm động hoa vàng ngủ say

Yêu Nam Du, anh làm được hai câu thơ trong giấc mơ chứ trên thực tế thì hai câu ấy mở đầu cho tập thơ « động hoa vàng » của Phạm Thiên Thư đó, cô bé ạ. Và như thế, anh có được thiên hạ gọi là thi sĩ đâu !

Nam Du, sao Nam Du chỉ mới có 17 tuổi thôi hở em ?

TÔN NỮ THU DUNG

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Đề làm sáng danh tình yêu, Elvis Đâu đã chẻ một bài thơ lục bát không tên. Cậu móc túi quần, lôi áng thơ ra, thắm thĩ... *Tao đàn đơn phương?*

*Nhà anh ở hẻm Hoàng Hôn
Mà anh cứ tưởng Côn Lôn ngàn trùng
Đào xa sóng bụi hãi hùng
Nỗi cô đơn ấy khôn cùng em ơi
Năm nay mười chín tuổi rồi
Côn Lôn nó đã đổi đời Hoàng Hôn
Thành ra anh mới đắm buồn
Ước mong hóa kiếp chuẩn chuẩn yêu em
Tình người sao lắm bon chen
Tình mình nhất định đậu đen nâu đường*

Elvis Đâu

(Trích tập thơ *Đào Côn Lôn*, sắp xuất bản)

Elvis Đâu tự thưởng tài nghệ thi ca của mình bằng một điều thuốc lá Bastos de luxe. Cậu nhả khói, khe khẽ ngâm :

*Khói thuốc đen ngòm khơi lời xưa
Đêm đêm gõ hém sợ ma vô
Thoáng hiện em về bên mây nước
Đông phim đen trắng cô cu lơ*

Thi sĩ Elvis Đâu, tác giả thi phẩm *Đào Côn Lôn* sắp xuất bản mỉm cười sáng khoái. Cậu hứa sẽ chép những bài thơ kim cương của cậu tặng "con bé thất băng-đô màu tím". Cậu không biết cậu ngây thơ thí mỗ. Cậu đang trên đường vào bẫy. Có người thương xót cậu một nửa, tức giận cậu một nửa, đi tìm cậu, báo cho cậu rõ cái bẫy tình giăng ở chỗ nào để cậu thoát nạn. Người đó là Đoàn Dự.

Sau hôm được cười nghiêng ngửa nhờ thường thức trộm vài áng thơ tán gái... «đĩa rạch tờ măng» của thi sĩ Tony Mừng rồi cà khịa với Hoàng Dung và cảm thấy mình thua kém tình địch không chân dung là Elvis Đâu thì Đoàn Dự quyết chí gọt tóc. Ông phó húi đã gọi cho Đoàn Dự rất nhiều ý nghĩa hào hùng của sự xuống tóc. Ông ta hỏi :

— Tại sao cậu lại cạo trọc đầu ?

Đoàn Dự khó trả lời quá. Cậu nín thinh. Ông phó húi này, như khá đông quý ông phó húi trên cõi đời, tra đầu chuyện chính trị, kinh tế, xã hội, đấu hời Trung Đông và chiến tranh Do Thái-Ai Cập. Bởi ông đọc cộp nhật báo hơi kỹ. Nước Việt Nam có bao nhiêu tờ nhật báo, chủ hiệu hớt tóc mượn trợn và phó húi tha hồ nghiền ngẫm lập trường, ý kiến, quan điểm của từng ngài chủ nhiệm vĩ đại. Nghiền ngẫm riết rồi quý vị phó húi tưởng là lập trường, ý kiến, quan điểm của chính mình. Quý vị ấy tỏ ra am hiểu tình hình quốc tế, quốc nội và tiên đoán tương lai thế giới chắc nịch nịch. Ăn đứt tiền sĩ Kissinger ! Vậy thì ông phó húi của Đoàn Dự thấy Đoàn Dự ngậm miệng, bèn phóng thêm vô số câu phỏng vấn.

— Cậu cạo trọc đầu để phản kháng bọn vi phạm Hiệp định Paris ?

— ...

— Cậu chống đối bọn hoạt đầu chính trị ?

— ...

— Cậu cạo trọc đầu để cầu nguyện cho quốc thái, dân an ?

— ...

— Cậu phản đối bọn Hip pi tóc dài ?

— ...

— Cậu chớng kể hoạch hóa gia đình ?

Bị ông phó húi chụp khá đông sứ mạng lên cái đầu trọc của mình,
Đoàn Dự cau kinh :

— Thưa ngài, tôi cạo trọc đầu cho nó mát và đề phòng lũ chầy
gây bệnh thương hàn !

Rời tiệm hớt tóc, Đoàn Dự thăm cảm ơn ông phó húi. Em Chu
Chi Nhược bảo mê mái tóc Yul Bryner. Nếu em không mê, em dụ khị
minh, em chẻ diều mình, mình đã có «thuộc» trị. Tôi gọt trọc đầu không
phải vì cô đầu, đừng tưởng lầm, tôi gọt trọc đầu vì... dân tộc ! Tôi có
mỗi một mỗi tình to lớn. Đó là tình yêu quê hương, dân tộc. Tôi buồn
vì quê hương, dân tộc tôi chưa hạnh phúc, ai thêm buồn vì cô không
yêu tôi. Đoàn Dự đã tìm ra lối thoát cho cái đầu trọc mái xùy của
minh. Cậu muốn giữ bí mật. Cậu đội cái mũ lưới trai tối ngày. Cậu
«hóa trang» anh thợ sửa xe Honda. Một chút thương cảm nào nể, Đoàn
Dự thấy mình cô đơn quá trời, cậu đội mũ, đeo kính đen, đi tìm
Elvis Đậu. Đoàn Dự là người cao thượng, cậu không dắt dao con chó
đi kiếm Elvis Đậu, cậu đến với Elvis Đậu bằng tấm lòng cởi mở của
những chàng trai vừa lớn.

Cậu gặp ngay thi sĩ kiêm văn sĩ kiêm nhạc sĩ kiêm ca sĩ kiêm họa
sĩ Elvis Đậu ở trước cửa nhà Elvis Đậu trong hẻm Hoàng Hôn. Đoàn
Dự cẩn thận móc túi xem lại số nhà rồi mới lịch sự hỏi :

— Thưa anh, đây có phải là nhà anh Elvis Đậu ?

Elvis Đậu giạt mình cái thót. Cậu biến sắc. Cậu nuốt nước
miếng cái ực. Cậu rết thật lực trước một gã lạ hoắc đội mũ lưới trai,
đeo kính đen và trông hơi gồ ghề. Elvis Đậu chời phăng :

— Thưa bạn hẻm này không có đứa nào tên Elvis Đậu cả. Tên
chỉ cồ quái vậy ?

Đoàn Dự liếm mép :

— Lạ nhỉ ! Rõ ràng địa chỉ này.

Elvis Đậu cười cầu tài :

— Theo tôi biết, hẻm Hoàng Hôn chỉ có một thằng tên Đỗ, làm
nghề thợ sửa xe đạp. Mà nó giang hồ vạm vỡ lắm rồi.

Elvis Đậu dụi dằm :

— Bạn kiếm Elvis Đậu có chuyện gì ?

Đoàn Dự đáp :

— Chuyện riêng.

— Nó trốn lính chẳng ?

— Không.

— Nó lừa gạt chẳng ?

— Không.

Elvis Đậu thờ phào. Thằng gồ ghề này không phải nhân viên công
quyền. Elvis Đậu đỡ lo bị vu vạ và hiểu nhầm vì trùng tên. Cậu bắt
đầu ba hoa :

— Người ta nhờ bạn kiếm Elvis Đậu à ?

— Phải.

— Làm chi.

— Báo tin mừng cho nó.

— Tin gì ?

— Tôi chỉ nói với Elvis Đậu.

Elvis Đậu hồ to. Cậu giả đồ...khỏi hải :

— Elvis Đậu ! Hừ đậu đỏ, đậu đen hay đậu xanh ?

Đoàn Dự nói :

— Đậu thi sĩ trong thi văn đoàn Tầu Vị Liễu.

Elvis Đậu muốn hét lớn : Tôi là Elvis Đậu đây, bạn vàng ơi ! Vì
đề cao cảnh giác, tôi đánh lạc lời bạn đó. Nhưng Elvis Đậu bỗng sợ nổi
sợ thứ hai : Nhớ «con bé thất băng-đô mầu tím» thuê thằng gồ ghề tới
hỏi tội mình thì chết. Ít ra cũng vỡ mặt ! Nhà văn, nhà thơ là những
kẻ uy vũ bất năng khuất. Nhà văn, lịch sử văn học cổ kim Đông Tây
đã chứng minh, từng chồng đời cả một chế độ độc tài, phát xít, song
đã chời phăng khi bị một gã to con đứng trước mặt mình hỏi mình có
phải là mình. Elvis Đậu khôn khéo dò dẫm :

— Bạn làm ở sở nào ?

— Tôi còn mài đũa quần trên ghề nhà trường.

— Trường nào thế ?

— Đại học Văn Khoa.

Elvis Đậu chắc dạ, tự giới thiệu :

— Tôi là thi sĩ Thai Đề, trước cũng theo đuổi đèn sách, sau

chán lối học từ chương, xoay sang làm thơ. Bạn rảnh không ?

Đoàn Dự gật đầu ?

— Rảnh. Tôi định kiểm thi sĩ Elvis Đậu báo chút tin cần, sau đó làm quen với anh ta.

Elvis Đậu vui vẻ :

— Bạn có thể tát vô... tề xá ngồi hút thuốc lá, bàn chuyện thơ thần chẳng ?

Đoàn Dự cười :

— Rất hân hạnh.

Đoàn Dự theo Elvis Đậu vào nhà. Cậu chưa kịp ngồi xuống ghế đã nói :

— Tên tôi là Đoàn Dự.

Elvis Đậu rót nước trà mời Đoàn Dự. Câu chuyện văn nghệ mở máy.

— Bạn Đoàn Dự, bạn khoái làm thơ không ?

— Khoái chứ. Tôi ham trúng giải thi ca, bạn ạ ! Tôi ái mộ những người hoa tay nở đầy mười ngón như Elvis Đậu. Bạn quen Elvis Đậu không ?

— Ơ, Elvis Đậu, thi sĩ thế kỷ thứ bao nhiêu vậy cà ? Hẳn nó thuộc thế hệ thi sĩ thế kỷ thứ hai mươi bảy. Nếu thế, tôi chưa biết. Tôi chỉ được may mắn giao du với các thi sĩ Trần Đông Vọng, Lý Con Sáo, Mây Biên Ái...

— Nay bạn thi sĩ Thai Đề, bạn đã gửi thơ đi dự thi chưa ?

— Dự thi thơ à ? Không bao giờ. Đưa thơ của mình cho người khác chấm điểm là công nhận họ hay hơn mình. Không, thơ tôi hay nhất thiên hạ, tôi không tham dự thi.

— Thơ bạn ăn nổi thơ Elvis Đậu chẳng ?

— Elvis Đậu, Elvis Đậu, tên vô danh tiểu tốt đó bạn nhắc nó làm gì. Tại sao bạn phục Elvis Đậu thế ?

— Tôi được nghe nói nhiều về nó.

— Ai nói ?

— Giới nữ sinh.

— Tôi xin tiết lộ với bạn một điều : Elvis Đậu là môn đệ của tôi. Nó thường thơ của tôi đem khoe ả ỹ. Do đó, các cô nữ sinh nhẹ dạ mê thơ nó. Tôi khai trừ nó rồi. Nó phản tôi.

(Còn nữa)

CHU NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Và Hoàng là thầy, chàng xếp cuộn sổ điểm lại rồi nhìn tôi một cách rất thầy :

— Trên là thứ thuốc viên, mỗi bữa uống hai. Dưới là thứ thuốc ống, mỗi ngày uống một.

Như thế có nghĩa là một giáo sư dạy thế giờ Việt Văn. Đòi bạn đó lớp để xem cô học trò mắt to tên chi nhưng không có. Lật sổ chơi trò may rủi gọi học trò lên xem vở nhưng đành thua. Thua nên phải đi liếc trộm tên người ta trên nhãn vở rồi kêu lên để xem vở... Anh Văn. Chả biết hỏi bài chi thầy khen học trò viết chữ đẹp, nói học trò hơi ốm và cho toa thuốc.

Tôi trở lại chỗ ngồi với tiếng ồn ào của cả lớp và hai má nóng ran. Mây kêu to lên như vừa được dòm vào cuộn sổ :

— Thầy cho Quyên Quyên 21 điểm đó các bố ơi.

Hàng nhào qua tôi :

— Quen hả ?

Tôi chời biên :

— Đâu có.

— Chứ làm gì mà...tâm sự lâu thế ?

Hàng đòi xem cuốn vở nhưng kịp thời tôi đã luồn nó vào trong cặp, cất kỹ.

- Ông ấy ghi gì trong vở mi vậy ?
- Có gì đâu.
- Rõ ràng tao thầy.
- À, sửa mấy chữ viết sai.

Hàng nheo mắt, thì ra thế. Tôi biết con bé không chịu tin đâu. Với nàng chuyện gì cũng phải được phanh phui tường tận để gạt hái nụ cười của cả lớp. Tạm thức thú, tôi ngồi im như cô học trò ngoan ngoan nhìn lên bảng. Còn mười lăm phút nữa, lớp học ồn ào như cái chợ nhỏ. Bà Tổng đi qua, đứng lại vài phút ở cửa lớp. Vài phút im lặng rồi cả lớp lại tiếp tục họp chợ huyên náo hơn. Tiếng thước kẻ không át nổi tiếng ồn, ngài giáo sư rất đáng mến của tôi đành phải tìm biện pháp khác. Các chị mở vở ra làm bài. Sau đây là các câu đặt. Nhưng chưa dứt tiếng thì cả lớp đã nhao nhao phản đối. Đủ rồi thầy. Học dưỡng sức để sang năm thi trắc nghiệm với máy ai-bi-em thầy.

- Coi bộ cả năm học thầy lớp này sẽ trở thành rừng sậy hệt tron
- Không là sậy nhưng con gái có dáng nhỏ nhắn mới dễ thương chứ.
- Châu cổ ơi, thầy đá vào tự ái của mi quá đáng.
- Châu cổ lên tiếng :
- Thầy quên rồi, thời đại nào con gái cũng phải như sông Nil mới quý hóa chứ ạ.

Thật xuất sắc. Châu Cổ được cả lớp tán tụng. Chàng ngó tôi rồi cười lẫn với đám đông. Nhưng César đã chết. Chỉ còn lại những chàng híp-pi tóc dài hít cần sa ghiền bạch phiện trông người như làn khói xanh, chán chết !

Tiếng chuông reo hồi dài chậm dứt giờ chót. Tôi quên đợi nó như mọi ngày vẫn đợi. Cái chuông thật vô duyên, tại sao nó lại không hư. Đáng lẽ hôm nay nên cúp điện mới phải. Bà lao công, sao bà không ...đau bụng hay mãi dỗi con hoặc làm bất cứ chuyện gì để quên nhán chuông, để giờ tan học trễ hơn dăm mười phút.

Chàng phải hai bàn tay, những bụi phấn rơi lả tả. Đã tưởng chàng quên nhìn xuống cuối lớp một lần chót, tôi ngồi đó chưa chịu dón

hết sách vở vào cặp. Chào các chị, mong có dịp khác được gặp lại. Chàng dặn cả lớp hay chàng dặn riêng tôi. Thừa thầy lần sau thầy dạy hay cô Liên dạy ạ. Chưa biết. Tôi mong cho cô Liên nghỉ đám cưới một tháng, một năm hay nghỉ luôn cho rồi.

Chàng vội vã rời lớp. Hai giờ học bắt ngờ thú vị như một trang sách lạ lùng vừa mới lật qua. Vừa dón sách vở vào cặp tôi vừa nghĩ ngợi lung tung, trong lòng lao xao một cách kỳ lạ. Gì nhỉ, như thế nghĩa là gì nhỉ.

Bước xuống chân thang thầy Phụng Trì đứng đó, làm như đã đợi tôi này giờ. Đi theo tôi, con bé hỏi :

— Gầm mới hở Quyên ?

— Ừ, mới.

— Diện quá, đi học như vậy là diện quá.

Phụng Trì hơi làm tôi khó chịu khi con bé cầm tới vật áo trắng của tôi lên coi. Diện quá. Chưa ấy mà, bà chị với ông anh cho hai cái áo đi học Quyên gom lại mua một. Nóng thầy mỗ, đi học mặc gấm nóng thí mỗ. Nói chuyện với Phụng Trì, câu chuyện gấm trắng tưởng bình thường vậy, thực ra chỉ là phần nhập đề của câu chuyện kể tiếp. Phụng Trì hỏi :

— Hồi này ông Hoàng hỏi gì bỏ hở Quyên ?

— Thì chuyện bài vở qua loa.

Tôi ngó sang, hỏi lại Phụng Trì :

— Có gì quan trọng đâu mà các bố coi bộ thắc mắc dữ vậy ?

— Tại bọn nó cứ tưởng bố có quen với ông ta.

Im lặng, tôi muốn tách đi một mình yên ổn. Nhưng Phụng Trì còn đi theo cô hỏi kỹ :

— Quen hở ?

Tôi lắc đầu :

— Đầu có.

— Trông ông ta quen quá cơ bố ạ, hình như mình có gặp ông ta ở đâu vài lần rồi thì phải.

Phượng Tri khiến tôi giật mình đứng ngó sững nó một giây. Vậy há. Tôi định hỏi thêm gì thì con bạn ở lớp khác tới kéo nó đi biệt.

Ra tới cổng, còn đang thắc mắc chuyện Phượng Tri, Khanh đã đến tới khi vừa thấy tôi, cùng nụ cười đầy tò mò dò hỏi :

— Phải không ?

— Phải không cái gì ?

— Chứ không phải chàng điệp viên mang mắt kính nâu hằng ngày đó sao ?

Bé cái lắm. Tôi đùa với Khanh một cách rất tự nhiên. Mi phải đi cắt kính sớm. Khanh vội mang kính cận, vì mang kính cận nó sẽ hết được xuống hố boi. Chả nhẽ mắt Khanh tệ thế. Khanh trông giống lắm, chỉ khác là ở trong lớp ông ta không đeo kính. Khanh bị chuyện cái kính nọ giăng sang chuyện cái kính kia, thế là cái thắc mắc của cô nàng bị lẫn lộn.

— Để xem lát đi qua có phải không nhé.

Tôi yên chí. Chắc chắn chàng không còn đứng ở đó. Ít nhất là hôm nay.

Chương ba

Năm chục bông hoa marguerite trắng kết vào một lẵng mây. Người tích-lô đưa cuốn sổ ghi tên và địa chỉ nói cô ký nhận vào chỗ này. Vâng chỗ này là tên tôi. Nhưng cô có phải là Quyên Quyên không đã. Trả lại ông cuốn sổ, tôi cười. Cám ơn, ông đã phát âm tên tôi một cách rất dễ thương. Ông chò tôi chút nhé. Lên lầu với lẵng hoa, tôi nhận rõ biết chứng nào. Tim cái phong bì đầy áp tiền lì xì trong ngăn kéo, lòi ra tờ giấy một trăm mới toanh không vết gấp, tôi được ông tích-lô cám ơn rồi rít.

Buổi sáng chủ nhật, tôi mở tung cửa sổ phòng mình và cúi mặt trên những bông hoa trắng. Phải cô là Quyên Quyên không. Không, tên tôi là Chủ Nhật. Em là Chủ Nhật chàng ạ. Phải cô là Nhủ Nhật không. Không, tên tôi là Marguerite. Và em là Marguerite chàng nhé. Tôi

nhắm hồ mắt lại và tưởng tượng ra người con trai đang sừng sững trước mặt. Sơ-mi trắng, quần nâu xậm và mái tóc phiêu bồng với hai tay đẩy bụi phân, chàng nhìn chàng nói chàng cười, đôi mắt sáng và miệng cười cao ngạo. Hoàng. Tôi mở choàng mắt, đặt màu giấy nhỏ lên môi. *Gửi Quyên Quyên, chủ nhật.* Chữ H và một dấu chấm tròn ngang tàng mà lại dễ thương làm sao. Nhưng tại sao không là một cái tên đầy đủ. *Cứ gọi tôi là ông Hoàng.* « Ông Hoàng », ông ngông nghênh và kiêu cách lắm đây nhé. Em không biết ông hơn ngoài cái tên, hai giờ học và một «toa thuốc» trên lễ vở học trò.

Đề rồi có một chủ nhật và những đóa hoa trắng, em nghĩ gì em mong đợi gì đây nhỉ. Em muốn viết cho ông những chữ những chêm những phết, nhưng đừng nghĩ là một lá thư, bởi vì ông sẽ chẳng bao giờ được đọc tới, dù có biết khen chữ em viết đẹp chẳng nữa.

Ông Hoàng,

Em đã nhận được những đóa hoa ngày chủ nhật của ông (hay ông «H chêm» nào) Ai cho phép ông biết địa chỉ nhà em thế ? Lục hồ sơ văn phòng à, ông chỉ là giáo sư hồ, giáo sư dạy thể, giáo sư...giả bộ, còn lâu Ban Giám Đốc mới cho ông thanh tra hồ sơ học sinh. Ông theo em à, từ lâu ông đã chẳng làm chuyện đó. Tinh cò ư, sao mà làm thế. Ông và em đã tinh cò trên một con đường, tinh cò trong một lớp học. Chả nhẽ ông lại tinh cò đi ngang nhà thấy cô bé mắt to đứng đó, bèn dòm kỹ được cái bảng số đồng chữ nói đã cũ kỹ màu rì sét đề rồi ông nghĩ đó là Một Địa Chỉ Hoa. Em ghét ông, vì ông đã thiên vị trong số điểm, chỉ cho cô học trò quên vở mười một điểm trong khi các bạn bè của cô ta những mười lăm và những mười tám. Rồi liền tiếp một tuần chẳng thấy mặt mũi ông đâu. Ba giờ học thứ năm không thấy, nơi về qua hằng ngày cũng không. Ôi, một tuần lễ nếu không có ngày chủ nhật, em thà... đốt hết cặp vở để nghỉ hè sớm cho rồi. (Bảo cho ông biết, bày ve ở vườn Tao Đàn đã kêu ran). Mấy hôm nay ông ăn uống ngủ nghỉ ra sao ? Em biết chắc một điều : điều thuốc nào ông đốt cũng chỉ cháy được một bên, vì ông đã bị em mong suốt ngày.

Bởi thế em long trọng thông báo cho ông biết : Mai là sáng thứ hai, ông phải có mặt đúng 10 giờ 40. Nếu không khi về học em sẽ tàn sát hết cả đám marguerite này dưới bếp.

(còn tiếp)

trái tim và giọt nước

Sinh nhật em, người ta tặng một quả tim và hạt ngọc hình giọt nước mà không nói gì cả, như thế là sao hở Ngọc ?

NGUYỄN PHƯƠNG (C.T)

Một quả tim à, Phương ? Quả tim bằng gì ? Vàng, bạc, chì, đồng, kim cương hay thiếc ? Nếu quả tim bằng vàng, nó mang một ý nghĩa. Và nếu quả tim bằng kim cương, nó lại mang một ý nghĩa. Nhưng có hạt ngọc hình giọt nước, ta hãy coi quả tim em được tặng là trái tim mà những người yêu nhau tôn thờ mà loài người nâng niu. Trái tim không biết nói, không thềm nói. Giọt nước cũng vậy. Những lời nói chân thành nhất, thiết tha nhất, cao quý nhất là những lời-nói-không-lên-tiếng-nói.

Đó là tình yêu lý tưởng. Tặng một trái tim và giọt nước trong vắt, thura cô, trái tim tôi đó, đang nhịp nhàng đập và sẵn sàng đập loạn vì xúc động. Thura cô, trái tim tôi trong suốt cỡ hồ giọt nước, tâm sự tôi là tâm sự ngọc ngà.

yêu là không bao giờ nói

Tại sao, khi yêu người con trai có quyền biểu lộ tình yêu của họ (viết thư, tán tỉnh) còn con gái lỗ quá, bởi yêu một người mà không dám nói ? Người ta cũng chả thềm nhìn, chỉ kênh kênh thôi. Ngọc thân ái có biết cách nào để làm quen không ?

LINH LINH (?)

Yêu là không bao giờ cần nói em yêu anh hay hỏi anh có yêu em không. Hãy bắt chước tổ tiên ta cách tỏ tình : «Hôm qua tát nước đầu đình

Bỏ quên chiếc áo trên cành hoa sen. Em được thì cho anh xin, Hay là em để làm tin trong nhà. Áo anh sút chỉ đường tà, Vợ anh chưa có, mẹ già chưa khâu»... Tình đẹp là tình ngoài tầm tay với, ở nơi nào đó trên trời cao. Tình của tuổi vừa lớn là tình mộng tưởng, chỉ có ta không thấy người. Tình yêu ấy chẳng bao giờ hẹn hò trong quán cà phê hay một công viên vắng. Vậy thì muốn hưởng cái tuyệt đẹp của tình yêu, ta hãy bằng lòng chịu thiệt. Viết thư, tán tỉnh chưa hẳn là biểu lộ tình yêu cao quý. Yêu là cảm không phải là tán. Một thi sĩ nói : «Tình yêu đến, tình yêu đi đừng chân thì Ngọc làm sao biết cách đưa tình yêu đến với Linh Linh đây ? Còn muốn làm quen thôi, khó gì ! Hãy xi hơi lốp xe đạp và nhờ anh chàng kênh kênh bom giùm, anh ta sẽ hoan hỉ đóng vai trò hiệp sĩ. Thế là quen.

không gian như có giấy tờ

Ngọc thân ái ơi, tôi và cô bé cùng học một lớp, tôi «mê» cô ta rồi, nhưng chưa dám làm gì hết. Vậy bây giờ phải làm sao hả. Ngọc thân ái ?

TÊ HÁT (Đà Nẵng)

Đừng làm gì cả. Cứ âm thầm «mê» Nôi «mê» của cậu giồng tơ trời. Chỉ cần kên «làm gì» thôi, tơ trời sẽ đứt, sẽ tiêu tan. Để yên, ngồi ngắm không gian giăng mắc tơ trời có phải thích không. «Làm gì» cho tơ trời nó đứt tiêu, không gian còn chi cho cậu ngắm ? «Không gian như có dây tơ, Bước đi sẽ đứt động hồ sẽ tiêu»...

tình yêu vội tình yêu vấp

Hai người quen lâu và vẫn im lặng. Bây giờ tại này khó gặp nhau lắm vì bố mẹ nàng biết chuyện rồi. Anh và chị nàng lại là thân hữu của mình. Vậy mình phải «xúc tiền» ra sao ?

HOÀNG (Pleiku)

Bạn nên thuộc bài thơ của Nguyễn Bình và suy nghĩ hàng ngày : «Xóm làng đã đổ đèn đầu, Chờ em ăn đập miếng trâu em sang. Đôi ta cùng ở một làng, Cùng đi một lối vội vàng chi anh. Em nghe họ nói phong thanh, Hình như họ biết chúng mình với nhau»... Vội vàng chi bạn ? Tình yêu vội vàng, tình yêu sẽ vấp phải đá, sẽ quàng phải giầy. Đó là triết lý yêu của thi sĩ Elvis Đạu trong truyện dài *Cám ơn em đã yêu anh*.

SAO MƠ • TN.

*Khi đêm về, ngàn dạ vũ yên tiệc tung bừng khai mạc, ngàn điệu nhạc réo rắt dật diu, ngàn ánh sáng kiêu sa lấp lánh. Đó, đó là đêm cầm cung nhà trời trên cao. Và trong những đêm yên tiệc tung bừng nhà trời được một tiên nữ (là một vì sao) chuốc rượu dâng mời. Câu chuyện bắt đầu là một đêm liên hoan họp mặt và cũng là bắt đầu cho câu chuyện trần gian của nàng Sao Mơ...

Nàng Sao Mơ hôm nay bỗng đứng thầy sơi khói buồn nào đó vương trong mắt, Sao Mơ lười biếng khép nép trong chiếc áo trắng thật hững hờ chuốc rượu trao dâng... Hững hờ và hững hờ... chợt tiếng hát nào lạ lùng vắng vắng vọng lại. Tiếng hát nồng nàn đam mê, lời ca vỗ về tình tứ... Sao Mơ chau mày. Không phải tiếng hát của tiên nữ mà là giọng hát của một thanh niên, một chàng trai. Ở thượng giới chôn các nàng sao tụ tập có vị thần nào dám vắng lại. Vậy tiếng hát của ai, của ai? Sao Mơ thắc mắc và sự hồi mình thê. Và mãi để tâm theo lời ca giọng hát, Sao Mơ không hay không biết trời đang nổi giận vì chờ mãi rượu dâng. Trời truyền giọng giả tiếng chuông, Sao Mơ giật mình tay ngã lời buông chén ngọc. Nhà trời đưa lệnh đày Sao Mơ xuống cõi xa xôi chốn mịt mù...

Sao mơ phải trả áo vàng cho cung cầm vàng son để xuống trần gian

đọa đày. Để nàng đỡ nàng tiên còn nặng lòng trần gian, nhà trời truyền mỗi khi thấy mảnh lụa vàng trên bầu trời hoa đăng (tức là những nàng sao đem áo) cho Sao Mơ ước ao một điều thì lời ước sẽ thành tựu. Mảnh áo lụa vàng cùng các nàng sao nữ tạo nên ánh sáng trên trời mà người đời gọi là «sao băng».

... Sao mơ xuống trần vì tiếng hát thần bí của của người trần gian bởi thê nàng ước ao được một lần nghe lại tiếng hát ấy. Nhưng nàng chưa kịp ước ao thì áo lụa vàng đã bay đi xa rời...Nên hỡi ơi, suốt đời Sao Mơ không ước được một điều và nàng đã thất vọng, thất vọng cho một lần lắm rồi để lòng lã lã đờ đờ.

Ai đó có biết cho Sao Mơ chăng?

Buổi tối, nhớ câu chuyện của người bạn kể hôm nào, anh nhìn mãi bầu trời chờ những nàng tiên đem áo. Hình như trời đang buồn nên không cho phép Sao Mơ ước nguyện, anh cũng chẳng ước được (không hiểu nều trời cho phép anh có kịp ước hay cũng như Sao Mơ ?) Vì sao (mà M bảo một nửa M chiếm, nửa còn lại của anh) cũng chẳng thấy. Có lẽ trời sắp mưa. Sài Gòn đã bắt đầu một mùa và vừa chấm dứt một mùa. Mùa mưa bắt đầu cho những người ở Sài Gòn và «mùa hoa vàng» chấm dứt với riêng anh. M có nhớ hoa vàng? Anh cũng chẳng biết hoa vàng tên thật là gì nữa. Những buổi chiều ngồi trong giảng đường để mắt đi hoang thấy chúng đua nhau rơi nhiều, thật nhiều. Cả một khoảng sân rộng được khoác màu vàng kiêu sa và đầy đó một vài hoa nở hồng. Những khoảng thời gian trống giữa các giờ học anh đã ngồi nhìn hoa vàng rơi, say mê, thích thú. Anh gọi chúng là hoa Tường Đền (vì mỗi lần nhìn anh đều tưởng đền M). M đã cười khi nghe anh kể lại. Một chiều, vừa bước chân vào trường anh đã ngỡ ngàng, rồi ngậm ngùi xót xa khi nhận thấy màu vàng không còn trên sân, những hoa nở hồng bây giờ trông vô duyên lạ! Anh lại viết lung tung (M vẫn thường bảo không sợ nhưc đầu khi đọc).

Buổi sáng, cơn mưa kéo dài từ khuya giờ đã nhẹ, mưa Sài Gòn chẳng bằng mưa Nha Trang tí nào, chẳng có rét luôn theo nên anh chẳng thích lắm. Anh đèn buro điện thật sớm, cửa buro điện còn đóng kín. Anh vào Vương Cung Thánh Đường. Anh nhớ khi còn ở thành phố cũ

(thành phố M đang ở với ngút ngàn thương yêu) thỉnh thoảng anh cũng vào nhà thờ, nhà thờ trên cao đầy uy nghi, cổ kính. Bên trong, những hàng ghế chạy dài (những hàng ghế trong đó anh quỳ ở một góc). Nhưng hình như anh đã chẳng cầu xin một điều những ngày đó. Vương Cung Thánh Đường rộng và ngán, vào đây anh không cảm giác thân mật, gần gũi như những lần vào nhà thờ ở NT. M có biết sáng nay anh vào Vương Cung Thánh Đường làm gì không? Chắc M đang cười và bảo anh bày đặt như những lần trước (anh và M đều ngoại đạo). Anh đã ước một điều. M đoán thử xem. Chắc M không ngờ đâu. Anh ước... hai đứa không bao giờ là tình nhân. M ngạc nhiên? M giận? Anh dừng, chờ M. bớt ngạc nhiên và bớt giận anh sẽ viết tiếp.

Buổi chiều, anh vừa đi học về, M đã bớt giận chưa? Anh cũng thấy lạ lạ khi nghĩ lại điều anh ước. Chắc điều ước ấy không bao giờ thành sự thật. Anh mong vậy và tin vậy. Kỳ! Ai lại mong điều mình ước không thành sự thật? M hứa đừng cười anh sẽ nói lý do (anh biết M sẽ cười. M vẫn thường «ăn gian» với anh). Hình như những điều người ta cầu xin đều xảy ra trái lại, anh nghĩ vậy khi ước. Hiểu không? (M có vờ lắc đầu không hiểu anh cũng chẳng thấy). «Đứa này là gì của đứa kia», M và anh đều biết, phải không?

Nhớ đâu chưa? Nhớ uông hai viên Rhumex nghe M.

TN

TRẦN

ĐỨC

OANH

ngẫu

nhiên

thứ bảy

mưa chiều

Chiều mưa thứ bảy qua trường

Trời nghiêng con tóc chày hương dấy thì

Mưa về cho nước trời đi

Cho em gái nhỏ về si tình đầu

Mưa làm cảm động ngẫu ngẫu

Thì thấm giọt nhẹ, lá sầu vu vơ

Thưa em chẳng phải bất ngờ

Vì mưa thứ bảy trong giờ ngẫu nhiên

Diễm hoang mái tóc nhung huyền

Vắng trắng ngà ngọc gọi niềm viễn mơ

Thưa em thứ bảy bất ngờ

TRẦN ĐỨC OANH

CÂY CỎ VẪN XANH ●

(Tiếp theo trang 8)

vượt bực» đèn độ dăm dăm rế ngay tại nhà My rồi. Ngờ đâu thấy tôi, hẳn đứng dậy quơ vội cây đàn và vài quyển sách, mà tôi đoán là tập nhạc phóng vội lên thang lầu. Vừa đi vừa gọi ới ới. My, My, có bạn. Rồi tôi nghe có tiếng đóng sầm cửa vội vã trên lầu. My đi xuống, cười khúc khích, lần đầu tiên ta có diễm phúc chiêm ngưỡng một kẻ anh hùng cảm động đây nhá! MH, mi tài quá cỡ. Ta thấy ông anh ta vừa đi vừa rờ trái tim, một cử chỉ đáng ghi nhớ... À, ra đó là anh Vy, nhân vật vẫn thường được My ân cần nhắc nhở. Anh Vy học ở Sài Gòn, mới về nhà sửa soạn ăn Tết.

Nhà có hai anh em, thân nhau từ nhỏ, nên mặc dù vài năm sau này anh Vy đi xa, My vẫn còn chịu ảnh hưởng của anh rất nặng nề. My thông minh, tế nhị và phóng khoáng. Đồng thời vẫn lầy lăm tự hào về một tí xíu con trai tinh trong người. Điềm sau này thì tôi không đồng ý lắm. Nhất là kẻ từ sau khi mẹ My bắt buộc My để tóc dài. Trông My...thùy my không chịu được. Lúc đầu thì My nhăn nhó. Ta hồng ư để tóc dài, ta hồng ư rế đường ngôi. My tiếc cái mái tóc demi garçon cũ, sáng dậy cào ba cái là có toàn quyển phóng xe lên trường liến.

Nhưng chỉ nhận được ít lâu, My lại nôn nao mở tóc dài của mình, và lấy thước đo từng xăng tí mét. MH nè, biết bao giờ mới dài. Chà chà ta để mười năm cũng không thể có mái tóc đẹp như phu nhân nổi. Phu nhân làm gì mà tài thế. Tóc đẹp như mơ...My có tính phát biểu ý tưởng rất rõ trật tự và tự do, đôi lúc không kịp suy nghĩ MH, mi thấy anh ta thế nào, dân Sài Gòn về được mây diễm? Dân SG? Mặc kệ chứ, điều đó có can hệ gì về số diễm mà anh Vy có thể được đâu? Còn anh Vy?? Tôi chỉ kịp thấy được mái tóc không dài quá gáy và hai ông quần không hẹp lắm, hai thứ nổi với một dáng người dong dong cao. Vậy thôi. My à, ta chịu. Tha cho ta đi, mục phê bích ta kém lắm!

My tha không nổi. Hay nói đúng hơn là My không có quyền tha sau kỳ Nguyên đán đó ít lâu, một hôm My vào trường, bộ mặt dăm dăm trông đáng ghét tộ. Giờ ra chơi My kéo tôi ra sân sau, hai đứa lang thang dưới hai hàng cây khuyneh diệp. MH à, ta buồn lắm,

mi nữ dấu ta. Chuyện gì vậy ? Tôi quay lại nhìn kỹ My để chắc là nó không đóng kịch. Thôi MH, đừng có vờ ngây thơ, đây nè, My đi vào mũi tôi tờ báo tuần trang thơ. Á à, một câu đề tặng MH. Khiếp, có thể mà làm như tận thế không bằng. Bỏ cái mặt đưa đám đi. Ở đời có hàng chục hàng trăm người có tên viết tắt MH chứ bộ mình ta ờ.

Vậy thì con đường CĐ trong bài thơ, ? Chẳng lẽ có sự trùng hợp kỳ lạ đến thế sao ? Tôi đọc bài thơ kỹ một chút. Anh chàng nào khoe đã gặp mặt tôi tại một ngôi nhà, rồi bây giờ nhớ thương vớ vẩn. Ngôi nhà ? Có hàng trăm hàng ngàn ngôi nhà tôi đã bước vào. Nhà lầu nhà ván nhà tôn nhà trệt nhà bê tông cốt sắt. Giáp mặt thì ôi thôi chàng răng vầu chàng mũi to chàng răng dzàng. Biết chàng nào và ngôi nhà nào là nơi trái tim nó gõ lộp cộp ??? My à, chưa chắc đã là ta, mà nếu là ta đi nữa thì nhà người có quyền yên chí lớn rằng ta cóc nghĩ ra được tác giả hẳn là ai. Bộ cứ hễ gặp mặt cứ hễ nói một vài tiếng là phải có gì với nhau sao. Đừng có vờ vẩn. My phải nhớ là bao nhiêu bài thơ bài văn đề tặng My trong các báo LH, THĐ mà ta có thêm nói gì đâu. Nghĩa lý gì anh chàng C.V.V. vô danh tiêu tột xa lạ nào đấy !

Chuyện này rồi tôi cũng quên đi nhưng My không quên. Một buổi tan trường My cầu vai tôi. Ta tìm được thủ phạm rồi, MH. Thủ phạm ?? Cái gì vậy ?? Thì bài thơ C.V.V bữa nọ đó. Ai vậy. Anh Vy. Châu Văn Vy. Có thể mà ta nghĩ không ra. Hôm qua lục học bàn thầy có một đồng giấy nháp, loáng thoáng mấy câu thơ quen quen. À, thì ra... Thôi dóc tờ My à, nói láo không có sách nhé. Các cô ở Sài Gòn đẹp như tiên ai hơi đâu mà phí thì giờ làm thơ tặng học trò thị xã. My cười cười, ai biết đâu. MH, ta khuyên phu nhân đừng có bị quan. Dân thủ đô đẹp, à la mode. Đồng ý ! Nhưng đẹp là để ngắm, còn muốn thương là phải để thương. Nếu ta không làm thì phu nhân không thiếu điều kiện sau, Phải vậy a... phu nhân ?

Nhưng chuyện của anh Vy thì chỉ tới đó là hết. Tôi tránh tới nhà My khi nghe anh Vy về. Cho tới khi anh đi Đức. Buổi họp mặt cuối có tôi đến dự. Dù gì đi nữa cũng không nên quá hẹp hòi với kẻ đã có công thức ít ra vài chục đêm vì mi, MH ạ. My nói thế, và tôi thì dù không cần năn nỉ, tôi vẫn nhận lời như thường. Ít ra thì trí tò mò của

tôi cũng cần phải xem lại dung nhan của nhà thi sĩ. Phải công nhận rằng anh Vy của My không đến nỗi nào. Anh nói chuyện hay, đánh đàn hay cũng như anh đã làm thơ hay vậy. Nhưng công nhận để mà công nhận. Tôi vẫn ra về sớm, nụ cười vẫn thật tròn đầy khi chúc anh Vy đi xa. Sáu bảy năm lên chữ ít gì sao. Chắc anh về MH quên anh lâu rồi. Mất anh khi tôi ngược lên là một trời buồn mênh mông. Một chút xúc động nhưng tôi đã vội vàng đầu biên. Dạ đâu có anh Vy. Dạ tui em hứa là tui em nhớ anh đó chứ. Dạ tui em nhớ anh đến hết một ngày hôm nay lận. Câu nói đùa của tôi có lẽ không đúng lúc này. Anh Vy chỉ mỉm nụ cười buồn. Nếu đã nhớ anh được hết ngày hôm nay thì MH đã cho anh đưa về. Một đoạn đường có là bao. Một đoạn đường ? Thôi, anh Vy vào đi, bạn bè anh chờ trong đó, MH quên đi một mình rồi, chẳng có sợ ma đâu, anh Vy.

Chẳng có sợ mà nên đêm ấy về tôi vẫn thắng một giấc thật là kỹ. Chẳng mộng mị tí ti ông cụ nào làm thuốc. Một, rồi hai năm. Anh Vy bây giờ chỉ lảng đãng như sợi khói tan nhòa trong trí nhớ. Tôi chẳng mấy bận tâm điều này. Chắc đến hôm nay thì anh Vy đã có những bận bịu mới, chẳng hạn như bận đánh đàn, bận làm thơ cho một cô bạn học mới quen nào đó. Chẳng có gì lạ. Tôi biết chắc như nắm vớ năm là mười. Rằng tôi chẳng thể yêu anh, ngay trước cả khi tôi gặp H.

Nhưng bây giờ thì tôi mặc cho My đổ thừa. Tôi không cãi nữa vì tôi đã có anh H. Tình yêu của chúng tôi thật dễ thương, thật đắm thắm dù My phân tích hơi kỹ. Anh H chẳng yêu mi đâu MH ạ, anh H sẽ làm khổ mi cho coi. Anh H... Thôi đẹp, My à, My nói làm ta đau tai quá, rồi đến đau tim nữa, khổ lắm ! My đi hãy xem có chàng cùng trường nào kha khá thì làm ơn cộng chỉ số dùm nhau đi. Để thế này thì phiền quá ! My tỉnh bơ nhe răng cười. Hiếm một nỗi ta là tí quạu hồng khoái cộng chỉ số. Thì sao. Ta hả, ta chỉ thích nhân chỉ số, mà không phải nhân đôi. Rán chờ đi, chừng nào chính phủ ra luật mới !

Nhưng bây giờ thì tôi không còn phải đánh một dấu hỏi to tướng về vấn đề đó nữa : Một buổi đẹp trời kia, My đến nhà tôi, má đỏ hồng, mắt long lanh. My thỏ thẻ... «MH ạ, ta mới gặp chàng...»

DẠ NGOAN NGOAN

và bạn ngọc

ĐẠ NGOAN NGOAN : Bởi vì còn có những bước chân thân ái, những đôi mắt dõi theo ấy nên TN chưa được phép dừng lại trên lưng chừng con dốc đã thâm mệt. Cảm ơn bạn đã cho một liều thuốc an thần. TN sẽ tiếp tục vùng lên bây giờ đây.

TRƯƠNG TẤN ANH (Nha-Trang) : Rất tiếc những thư trước của ông đã không đến tay chúng tôi. Các số báo từ 1 tới 80 đã đóng bộ và đã hết cả. Xin ông nhớ địa chỉ để cuối thư, vì nhân viên tòa soạn bóc thư thường loại phong bì riêng.

MAI ĐỨC THANH (Qui Nhơn) : Không ai có quyền khiến bạn vỡ mộng. Thi sĩ là ông trời... bỏ túi, hẳn có quyền ngông nghênh bất cần. Hãy bắt đầu như thế và coi chuyện bài đăng hay không là chuyện rất thường.

NGY CHEN (KBC ?) : Tuần báo

của yêu thương : Tuổi Ngọc. Tuổi nào còn trái tim mơ mộng thì còn là Tuổi Ngọc. Và ai dám bảo lĩnh không biết mơ mộng ? Đang đọc tới những bài của bạn. Thân

PHƯƠNG CHI (Khánh Hưng) : Thư và bài cháu phải viết riêng để dễ dàng sắp xếp. Nhớ nhé. Và nhớ cả chuyện ký tên dưới bài mình viết kéo phải nhờ tivi tìm trẻ lạc thì phiền lắm.

TÂM THUYỀN (Bạc Liêu) : Từ số này mới có mục Bài Nhận được, vì tòa soạn thiếu nhân viên. Cháu hãy theo dõi. Những bài gửi trước đây thì cứ kể như đã nhận đủ, yên chí mà ăn no học kỹ.

AN CHÂU LAN (Huê) : Bởi thế TN mới phải ra lại để lấy sinh khí. Nhân giùm M.M. ném cho TN vài ba cái truyện và dăm mươi bài thơ. Lá Tương Tư của hẳn tử sách Bạn Ngọc đã in gần xong. Mong. Thân.

PHẠM THANH CHƯƠNG (Sài-gòn) : Chỉ là những đoạn đường ngắn mà sao thấy lười quá. Cũng tại tôi mất một phần—PĐT th'nh thoáng có tin. Hần đang ở BMT. Có thể sắp về Saigon ít ngày. Rảnh mời bạn ghé TN chơi, sau 4 giờ chiều. Thân.

NGUYỄN TẤN QUỐC (Cần Thơ) : Thẻ lệ chung của các báo là những bài không đăng tòa soạn không trả lại bản thảo. Mời bạn theo dõi đều TN. Nhân viên tòa soạn rất ít nên công việc trả lời thư riêng dù kèm tem cũng không bao giờ xảy ra, trừ trường hợp đặc biệt lắm.

NGUYỄN THỊ TRINH — VŨ THỊ THANH HẢI (Pleiku) : Bài của các cháu đang xếp hàng đợi đọc tới. Hãy can đảm lên, hỡi các văn thi sĩ TN, một ngày đẹp trời nào đó sẽ thấy bài mình nằm hiên ngang trên báo. Cứ gửi thêm những bài mới.

QUY (Saigon) : Cần gì biết «ra sao ngày sau». Tự đứng nó lên. Nhưng nếu mơ ngày sau làm văn sĩ, hãy mơ... khế thôi, để giờ nhiều cho giấc mơ khanh tướng. Chú thành thực có lời khuyên.

VŨ SƠN THANG (Quy Nhơn) : Đã trở về tuần báo và sẽ khởi sắc lần lần. Bây giờ thì lo đánh vật với

giấy, chưa biết nói sao. Cảm ơn những lời thăm hỏi của em.

TRƯƠNG VĂN KHAN (An Giang) : Tiết kiệm giấy rất tốt, rất hợp thời. Nhưng nếu cháu viết riêng từng mục thì dễ dàng cho công việc sắp xếp hơn. Lưu ý điều này, bớt cho tòa soạn được một phần phức tạp. «Sò phận» bài cháu hãy đợi.

NGUYỄN VƯƠNG (Tây Ninh) : Mạnh dạn «yêu thương» này sẽ nhờ bạn ngọc và vì bạn ngọc mà màu mỡ, tươi tốt. Hãy vun xới nó. Nhờ bạn và bạn bè viết, đọc và cổ động thật nhiều cho TN.

PT (Sài-gòn) : Bài đã nhận đủ. Sờ đi không có mục BND vì tòa soạn ít người. Nhưng từ số này sẽ có, để bạn ngọc khởi hồi hộp khi tham dự trò chơi với ông Bru Điện.

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát

Nguyễn-Bá-Tông

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.

Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II

Điện thoại : 20.942

Tổng Phát Hành

ƯỚT MI • LÁ CỎ MONG MANH

(Xem tiếp trang 36)

đền cô bé, cô bé cũng mong manh như lá. Ngày mai cô bé đi, có lẽ tôi cũng đi, hy vọng mình gặp nhau trên một chuyến xe cô bé nhỉ. Thành phố về chiều trông buồn quá, mai tôi đi, thôi già từ thành phố mộng mơ nhé. Có lẽ, chuyến đi sẽ không làm tôi vui, nhưng còn giữ một nỗi buồn ở lại thành phố!

Chuyến xe xóm nhất đưa tôi đi, tôi không gặp Chinh, có lẽ cô bé đi chuyến xe sau. Thành phố qua khung cửa xe đồ hầy còn mơ ngủ, tôi thấy một nỗi buồn. Tôi đốt một điều thuốc, chợt nhớ lại lời nói của Chinh: «Ông hút thuốc nhiều quá, hại lắm đấy». Tôi chợt mỉm cười, chắc tôi già lắm nên cô bé gọi bằng ông? Có lẽ thế, nhiều nỗi buồn tạo cho tôi một vẻ già nua, khác khổ chăng? Cảm ơn cô bé nhé, cô bé đã cố về lo lắng cho tôi, khi thấy tôi hút thuốc nhiều.

Lát nữa đây, tôi sẽ đặt chân về chôn cũ, không biết tôi có ở lại đó được lâu không? Hay lại phải đi, và chắc chắn chuyến đi đó, sẽ không mang tôi về thành phố này, ôi một nỗi buồn muôn đời. Qua khung cửa xe, những ngọn đèn chớp chớp mờ ảo, tôi nghĩ đến ngọn đèn hôm qua...

ƯỚT MI

nhìn xuống đời

(Tiếp theo trang 12)

anh đứng. Tròn học đi xem xi-nê thì không thể tha thứ được. Ở tất cả các rạp Sài Gòn, Chợ Lớn chứ không riêng gì mấy rạp gần Tòa Đô Chánh. Ông Đô trưởng đã cấm chỉ các khiêu vũ trường nhảy nhót ban ngày, thiết tưởng ông cũng nên cấm chỉ luôn các rạp chiếu bóng mở cửa xuất 9 giờ. Vì, xuất đó, đa số là khán giả học trò tròn

học. Tệ doan lớn thường sinh ra từ tệ doan nhỏ. Bộ Văn Hóa Giáo Dục Thanh Niên đã không chú ý mấy tới những «bệnh ghê» của học trò mà chỉ coi trọng «bệnh cũ» khi ghê đã chuyển sang cũ, ông Đô trưởng làm ơn săn sóc học trò Sài Gòn giùm. Ông ra thông cáo cấm các rạp mở cửa xuất 9 giờ đi. Hoặc, ít ra cũng cấm học trò không được coi chiếu bóng xuất 9 giờ. Mong thông cáo của ông từng ngày, từng giờ. (DŨNG CHÍ)

bài nhận được

Từ 11-5-1974

thơ

Nghi Ca. Tôn nữ Thu Dung Hạ Đan (2 bài). Trương Tri (3 bài) Ph-Hải (2 bài) Tô thu Thủy. Ng Hạ Long (2 bài) Huyền du thoai Uy. Hoa rừng. Da quê (2 bài) VA-TH Đỗ thị Hồng Liên Tân sắc. Loan mắt Tim. Trần ngọc Kim. Tôn nữ Thu Dung. Mỹ An Xuân. Trương thị Hải Nguyên. Võ Trần Nguyễn. Huy Thảo (2). Dương thanh Bình (2). Duy Duy. Trần cát Linh Vinh Vân Người Sông Thu.

Lưu Hoài Niệm. Nghi. Đỗ trung Quân. Trần đức Oanh (5). Nguyễn Dao. Thương Jala. Trần Hoàng Uy. Phan ngọc Long. Phan di Hương (2). Ngy Sơn (4). Lâm hào Dũng. Trần mộng Hoàng. Ngy Chen. Nguyễn Triệu Lê nguyên Minh. Bửu khánh Hồ. Từ Nhơn. Trần thụy An Hoàng Trần Vũ Hoàng (3). Dạ Ngoan Ngoan. Phạm thiên Thu. Mai đức Thanh. Tuyết Oanh. Vê-tê. Nhất viết Thiên. Miền thượng Nhân. Nguyễn lâu Hoàng.

tuổi ngọc

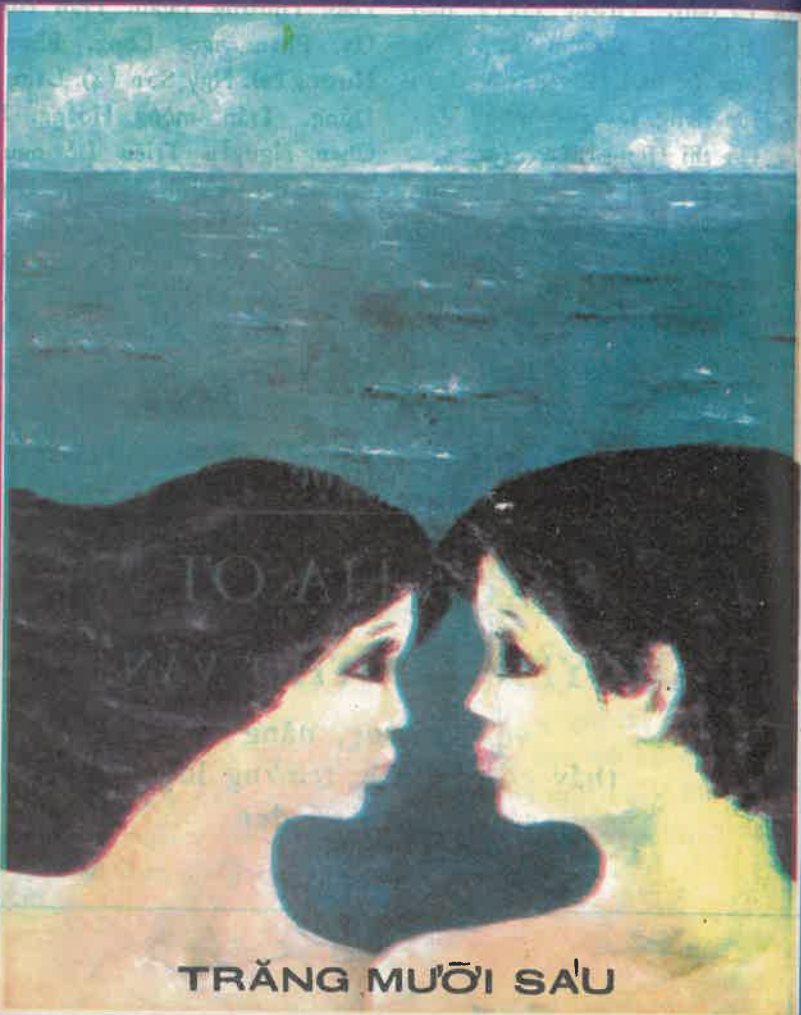
SỐ 133 HẠ OI TUYỂN TẬP THƠ VĂN

ve, phượng, nắng
thấy cô, bạn bè, trường lớp
sách vở, bảng đen
và kỷ niệm

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

NHÃ CA

ngày đôi ta mới lớn

TRĂNG MƯỜI SAU

những năm như cát
lên ngày ngọt
như nắng vàng,
đôi mắt như biển?